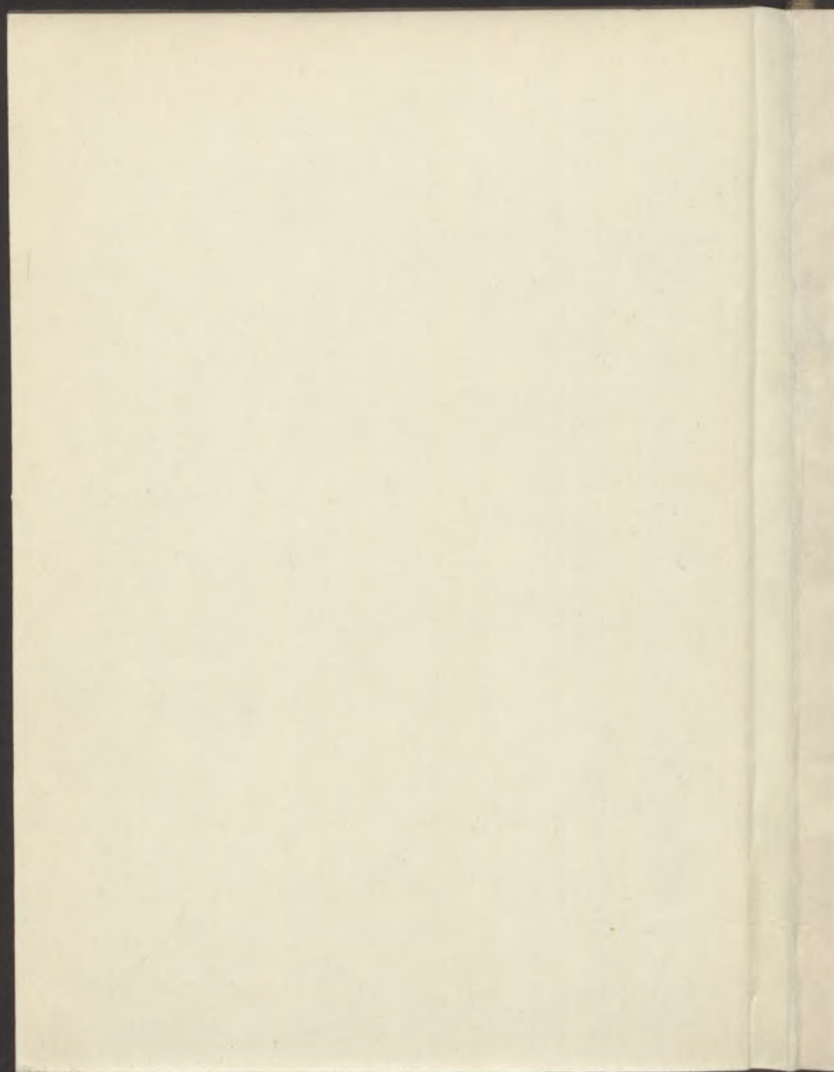
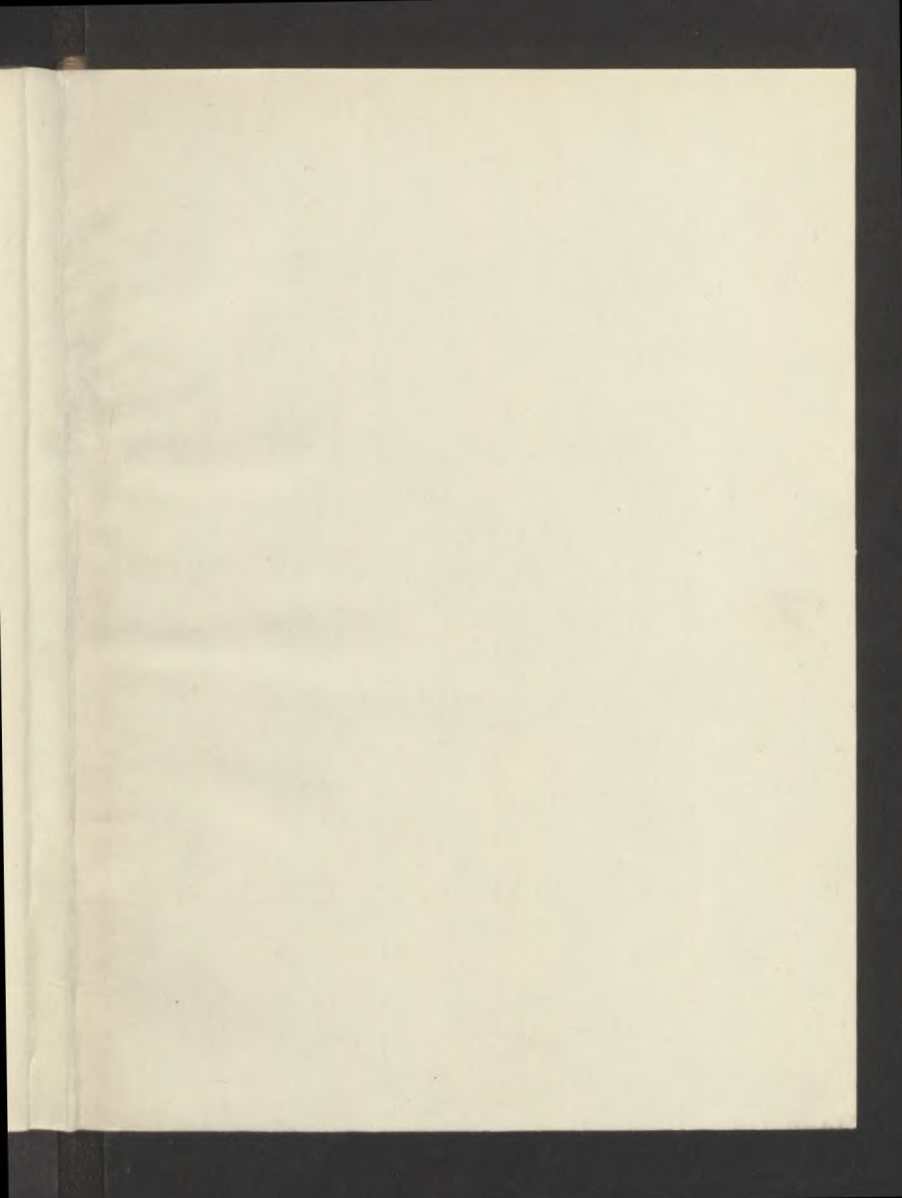
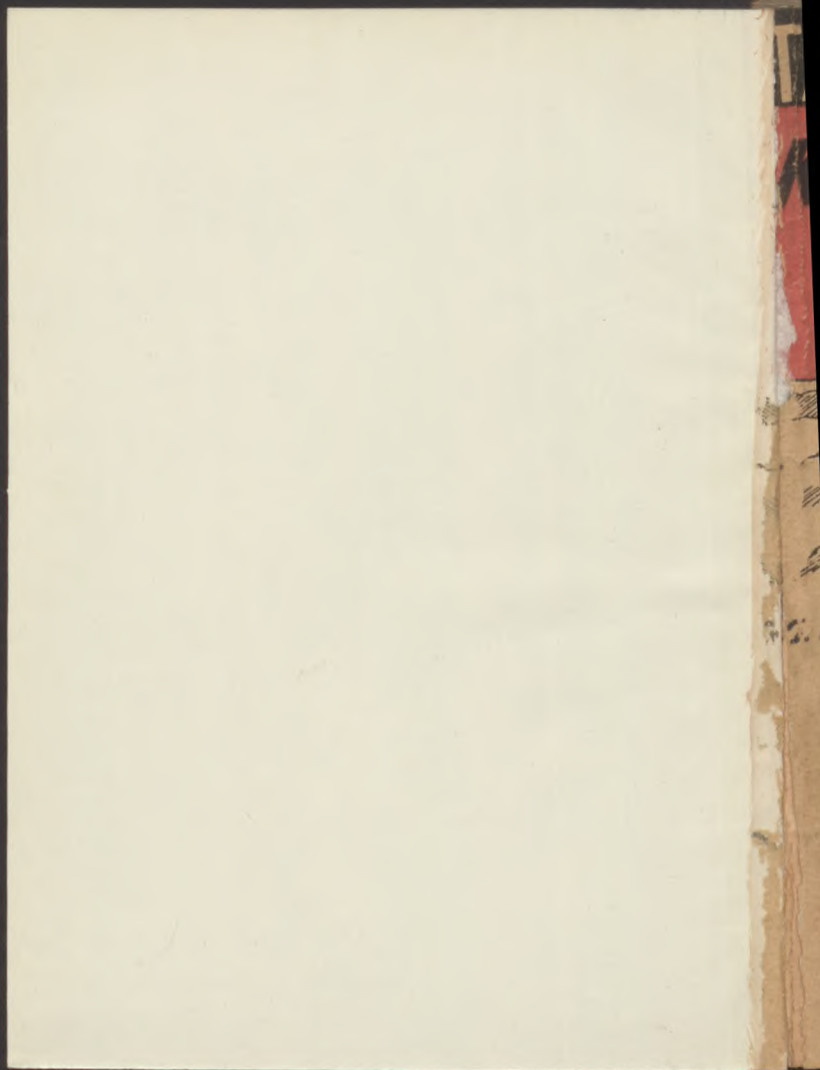

12202/

III. 51

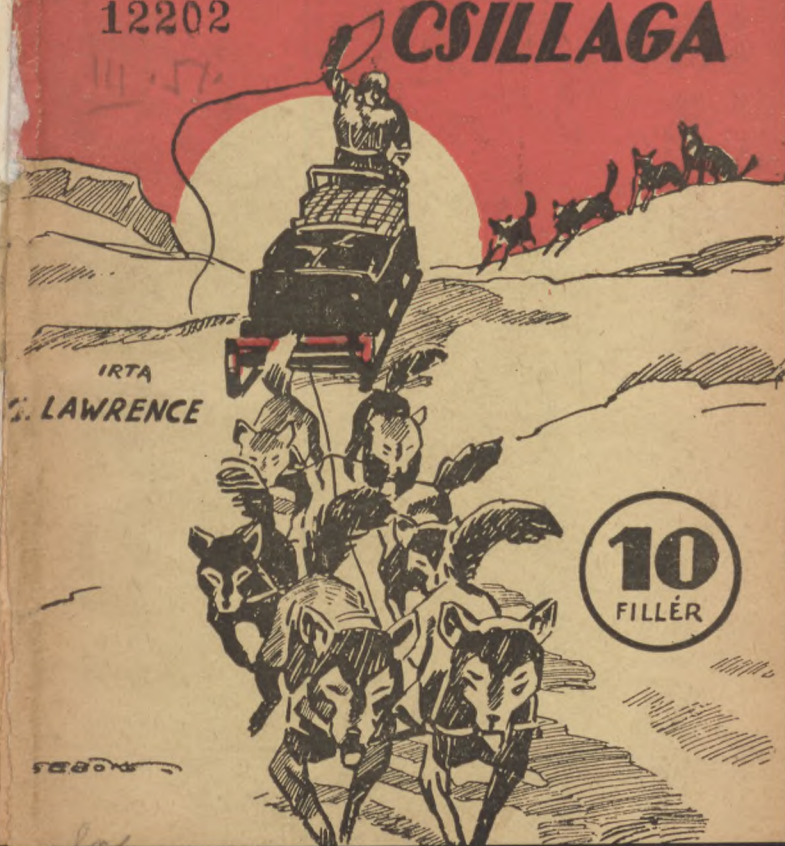

TARKA REGÉNYTÁR

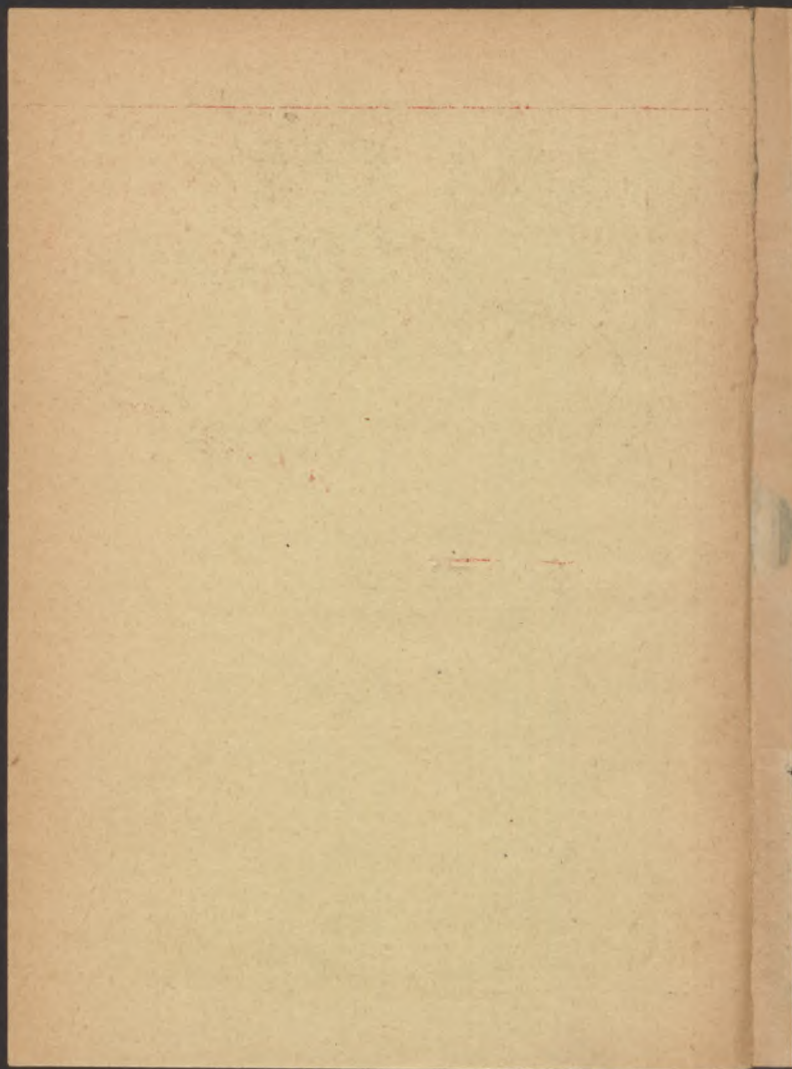
KANADA KÉK

12202

CSILLAGA

10
FILLÉR

TARKA REGÉNYTÁR

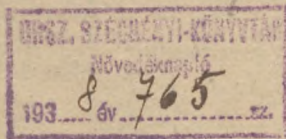
Kanada kék csillaga

Írta:

G. LAWRENCE

12.202/III.51

BUDAPEST, 1937 DECEMBER 23.

III. évfolyam

51 szám

bc

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

III. évfolyam

1. Forster G.: Ninette.
2. E. Girde: A déli sark aranya
3. G. Forster: Tom Balley milliói. I.
4. G. Forster: Tom Balley milliói. II.
5. L. Grave: Az utolsó golyóig.
6. N. Thompson: A vágató árnyék.
7. Fred O'Conney: Mexikói rémek.
8. Francis Burke: A félelem völgye.
9. Ernest Beck: A hindu boszszúja.
10. H. Clark: A kísértethajó.
11. James Grand: A bálvány titka.
12. Alexej Balabanoff: A cseka szolgálatában.
13. O. Wood: Kína tigrise.
14. Spencer Wals: A fekete macska.
15. P. Hawker: A texasi bandita
16. A. Forest: A fehérköpenyes sátán.
17. G. Forster: Szökés az ördög-szigetről.
18. E. Beck: A fekete lovas.
19. C. Norton: Íté! a ku-kux-klan.
20. Spencer Wallis: A koporsó titka.
21. R. Clark: Kísértet az őserdőben.
22. E. A. Rodriguez: A fekete sárkány karmaiban.
23. E. Pill, Reyam: Brahma szent fia
24. E. Beck: Az új scheriff.
25. E. Thompson: Rémület San-Franciscóban.
26. Joel Gross: A jégmező aranya.
27. G. Forster: Merénylő a lég-hajón.
28. R. Clark: A hamis dollár.
29. Edgar W. Carston: Holly-wood vémpirja.
30. O. Wood: Bill, a majom-ember.
31. E. G. Benfors: A lángoló preri.
32. Alec Forest: Az olajkutak fantomja.
33. Percival Yold: A piramis foglya.
34. Ernest Beck: Vadnyugati párbaj.
35. Fred Gregori: Lázadás a Tűzföldön.
36. F. G. Beery: A preri rémei.
37. G. Forster: Lynch a vadnyugaton.
38. E. A. Rodriguez: A Romanovok diadémja.
39. Francis Burke: A halál-hajó.
40. O. Wood: Sanghai pokló-ban.
41. E. Girde: Az alvilág súly-lyeszője.
42. O. Wood: Csang Fu Yen hatalmában.
43. Alec Forest: Az Adeni kém.
44. F. G. Beery: Az elrabolt Budha.
45. E. Beck: A száguldó bosszú.
46. William Warner: A fejvadász.
47. R. Fowler: Az emberarcú sakál.
48. T. Hilton: Arizona ostora.
49. Ernest Beck: Bill Red, a Vadnyugat fia.
50. Lewis Gordon: A sárkány szeme.

Kaphatók a Tarka Regénytár kiadóhivatalában, József-kt. 2.

I. FEJEZET.

Vihar a Great Slave Valleyben.

1.

Délután négy óra lehetett. A nap vörös korongjának utolsó keskeny csíkja csak az imént tűnt el a ködbesüllyedt sziklaperem ormai mögött s máris leereszkedett az éjszaka feketén, áthatolhatatlan sötétséggel.

Csak a Great Slave medre fölött látszott némi derengés s a hegyek oldalán világított a hó; Fort Providence kocsmájának a fészereiben azonban a saját kinyújtott kezét sem láthatta meg az ember.

Bob Craddie elkeseredve vette tudomásul ezt a körülményt, mialatt a kutyákat igyekezett leszerszámozni s ügyetlenül mozgó keztyűs kezében úgy csattogtak a fagyott szijak, mint az éhes farkas fogsora. Ráadásul az állatokkal is sok baja volt: Pluto, a vezérkutya még csak türte az avatatlan kéz babrálását, Betty azonban, a másodiknak fogott szikár, csontos jószág átkozottul harapott.

A Monte Horn felől jeges, dermedtően hideg szél zudult a völgyre. Vad rohamától földig hajoltak a sudár fenyőfák és hatalmas felhőkben finom

porhó kavargott előtte. Szinte érezhető volt, hogy mint válik percről percre csikorgóbbá a hideg.

A fészker mellett a felhalmozott tölgyfarönkök pisztolylövéshez hasonló durrogással repedeztek és néhány sarki cinke pityegve didergett a tető alatt. Bob Craddie, ha történetesen északra születik, ebből azonnal megtudhatta volna, hogy a fagy erősödni fog s hamarosan megérkezik a North-West Territorie rettegett réme, a hóvihar. Bob Craddienek azonban sejtelve sem volt ilyesmiről és ebben a pillanatban nem is vágyott másra, mint hogy fedél alá jusson és a forró groggal telt csajka oldalán megmelegíthesse elgémberedett ujjait.

Amikor elkészült munkájával és odavetette az állatok elé a szánkó aljából összekotort maradék szarvasfaggyut, kissé csodálkozva állapította meg, hogy a kutyák alig kapnak az ennivaló után. Lógó nyelvvel mély üregeket kapartak maguknak a hóban és pár perc múlva csak zöldes fényben égő szemeik villogtak elő a meleg kuckóból.

A férfi vállat vont s prémmel szegett bőrruhájában nehézkesen cammogva megindult a kocsmá felé. Lovagláshoz szokott lábait kegyetlenül törte az ormóttan csizma és az arcára fagyott páramezdulatlanná merevítette vonásait. Mellette kétoldalt embermagasságra nőtt az eltakarított hó; a fényes és sikos fal alig emberderék szélességű járható utat határolt be és Bob arra gondolt, hogy nyugaton ezt a berendezést félóráig sem lehetne megtűrni.

Az olyan út, amelyen csak libasorban lehet haladni, túlságosan megkönnyíti az orgyilkosok munkáját; csupán egy halk kiáltás kell és a kíváncsian visszaforduló ellenfél átlőtt homlokkal vágódik el a síkos havon. Ha azután a gyilkos felnyalábolja a holttestet és áthajítja a feltornyozott hófalon, a keményre fagyott emberi test akár tavaszig ott rejtőzhet pár lépésnyire a háztól és a társadalomtól; legfeljebb kóbor kutyák szimatolják meg a nyomát.

Az ajtó előtt gondosan letisztította csizmáiról a havat és benyitott az alacsony ivóba, amelynek levegőjét vastagon megülte a pipafüst, s ahol whisky, grog és melegített bor illata keveredett az izzadt testek kipárolgásával.

2.

Ben Slater kétfelé törölte lelógó, vastag bajuszát.

— En mondom, ha holdnyugtáig nem kerülnek elő, Keswick is az ördögé...

Jerry Jörgson elmentében megállt az asztal mellett.

— Bolondokat beszélsz, old Slater. Keswick kemény legény, nagyobb veszélyekből is kivágta már magát.

— Nono, nem ismerek nagyobb veszélyt a hóviharnál, különösen ha a Great Slave öblének torkolatánál éri az embert... Hiszen tudjátok....

— Ali right... A Monte Horn oldaláról le-sodródott hóból ott épít torlaszokat a vihar és mi még örülhetünk, ha az ünnep előtt a holttesteiket sikerül megtalálnunk.

— A posta pedig az ördögé lesz...

A beszélő elhallgatott és az ajtó felé tekintett. A belépő Bob Craddie betámasztotta a kilincset és keztyűje lehúzásával bajlódott. Hunyorogva nézett körül. Szemét bántotta a szokatlan világosság. Az arcára fagyott pára a melegben olvadni kezdett s kis patakokban folyt végig a nyakán, a ruhája alatt.

Jerry Jörgson feléje indult.

— Good evening... Honnan érkeztél ebben a kutyának való időben?

Az újonan érkezett az asztalra dobta keztyűit.

— Bolondokat beszélsz. Kérdezd csak meg a kutyáimat, nekik való-e ez az idő? Egyébként Fort Resolutionból jöttem, s lehet, hogy itt kell maradnom pár napig... Üzenetet várok valakitől.

— Postán?

— Nem is angyalszárnyakon. Ha te vagy a kocsmáros, adj szobát nekem és készíts groggot, de forrót és sokat.

Kihámozta magát vastag kabátjából és letelepedett a legszélső asztal mellé. Az emberek leplezetlen kíváncsisággal méregették, de hiszen akadt is rajta látnivaló bőven. A felül hordott, prémmel szegett bőrkabát alatt gyapjúujjast viselt, amely látni engedte a színes ing kihajtott gallérját. Derékát széles bőrvő szorította és az öv két oldalán

egy-egy revolvertok nehezedett súlyosan. Bőrnadrága szélét színes gyapjúrojtok díszítették s csak szőrös oldalával kifelé fordított csizmája volt hasonló az északiak öltözetéhez.

Jerry Jörgson csakhamar visszatért a párolgó itallal.

— Itt a grog. Ha akarod, fűtött szobát is adhatok, de úgy húsz centtel drágább.

— All right. De meleg mosdóvizet is küldj fel.

— A kutyáid nagyon harapósak?

— Nem kell törődnöd velük. Már megettettem őket s különben is beásták magukat a hóba a fészker alatt.

Felhajtotta az italt s levetett holmiját a hóna alatt szorongatva, fáradt lépésekkel megindult a kocsmáros után. Alig hogy vállas alakja eltűnt a folyosó ajtaja mögött, Ben Slater a többiekhez fordult:

— Láttátok? Olyan cifrán öltözködik, mint valami cirkuszi cowboy.

Sam Collins rábólintott.

— Az is lehetett valamikor, cowboy. Látszik rajta, hogy az Államokból jött.

— Akkor hát veszedelmes fickó. Szólni kell róla Keswicknek.

— Mit törődsz vele? Ne üsd az orrodát mások dolgába.

— Keswick ügyis a szeme közé néz, ha megérkezik.

— Az ám... Nézzétek csak, a hold már vilá-

gít, de olyan udvara van, mint a köpenyem. Nem adok neki két órát, megkezdődik a vihar.

— Én már délelőtt megmondtam. Kint jártam a folyóparton s láttam, amint egy csapat jégcinke délfelé vonult. Úgy pityegtek, mintha nagyon fázának és haragosan tépdesték egymás tollazatát.

— Úgy, úgy, old Slater... A verekedő cinkék mindig veszedelmet jelentenek és csapatos vonulásuk hóvihart. Úgy látszik, az ünnepek előtt már nem fog sokat érne a prémvadászat.

— Psaw... Jerry Jörgson már éppen eléggé megszédte magát. De különben is, vannak még páran a hegyek között.

— Ha a szél meg nem fordul, valamennyien kintrekednek...

A beszélgetés hirtelen elakadt. Az udvar felől kutyaugatás hangzott fel és Jerry Jörgson kíváncsian végigsietett az ivón. Éppen a küszöbhez ért, amikor az ajtó megnyílt és szélesvállú, ölestermetű férfi alakja tűnt fel.

Térden fölül érő, szélestorkú csizmát viselt, bőrnadrágja és sötétkék kabátja csillogott a ráfagyott zuzmarától. Széleskarimájú kalapján ötágú csillag és ezüst sáv jelezte, hogy a férfi a kanadai csendőrség őrmestere.

Jerry Jörgson arca barátságosan elvigyorodott.

— Good evening, Keswick.

— Evening, Jörgson. Utat...

Az emberek felugráltak. Keswick háta mögött két tagbaszakadt legény tűnt fel, akik ormót-

lan csomaggal huzakodtak. A lámpa fénye éppen a belépőkre esett s a csomag pcsztótakarója alól hirtelen borzas, ősz fej villant elő.

A kocsmáros riadón ugrott hátra.

— Ördög és pokol! Csak nem Tím Pathet hozzátok?

A belépők nem feleltek. Egyik lócára fektették a megmerevedett testet, Fred Keswick pedig széles övét vetette le, mintha csak a szomszédból érkezett volna egy kis eszmecekerére.

Ben Slater nem bírt a kíváncsiságával. Oda-settenkedett a takaróhoz és megemelte. Éppen csak alákukkantott s máris felegyenesedett. Szemében rémület csillogott.

— Szavamra, véres a feje. Csak nem kezdtek ki a farkasok?...

Fred Keswick hátrafordult.

— Menj onnan, Slater s ti is valamennyien... Álljatok hátrább.

— Beszélj már... Mi történt?

Keswick végignézett a társaságon.

— Az öreg Pathet meggyilkolták. A posta-csomag elveszett. A kutyák közül kettőt megtaláltunk döglötten, a többi magukkal vitték a gyilkosok.

Halkan beszélt, csaknem hangúlytalanul. Úgy tetszett, nem is látja a rámeredő, megdőbbszent arcokat. Jerry Jörgson szólalt meg elsőnek.

— Akármely legyenek, ha nem Al Broon keze van a dolgan...

Keswick élesen ránézett.

— Lehet, hogy igazad van, Jörgson. De akárki volt is a tettes, biztosak lehettek benne, hogy akasztófára juttatom.

A folyosó felől lépések hangzottak fel; Bob Craddie jött vissza. Lábáról eltűnt a nehéz szőr-csizma, oldalán azonban most is ott figyegett a két Colt. Kurta pillantást küldött az ivó közepén tömörülő csoport felé, azután az asztalhoz ment. Az egymás hegyén-hátán szorongó emberektől nem láthatta meg a holttestet.

Fred Keswick tekintete feléje villant.

A kocsmároshoz fordult.

— Ki ez az ember?

— Nem tudom — vont vállat Jörgson. — Most érkezett alkonyatkor Fort Resolutionból.

Keswick szemöldöke felszaladt a homloka közepéig.

— Fort Resolutionból?

A hangja éles volt, szinte csattant és gyanakvás csendült ki belőle. Az emberek zavart képpel néztek össze. Eddig egyikük sem gondolt arra, hogy a két revolverrel mászkáló idegen ugyanazon az útvonalon jött, mint amelyen a szegény Tim Path is végighaladt.

A csendőr néhány lépéssel Craddie asztala mellett termett.

— Good evening.

— Good evening.

— Honnan jött?

— A kocsmáros éppen az imént mondta meg.

Fort Resolutionból. Oda viszont Mac Murnayból érkeztem.

— Az Államokból való?

— Onnan. Nyugatról, New Mexikó és Texas határáról.

— Mit keres itt?

Bob Craddie felállt. Kiegyenesítette derekát s akkor látszott, hogy csaknem olyan magas, mint Keswick. Keményen egymás szemébe néztek. Craddie hangja halk volt és visszafojtott indulat vibrált benne.

— Mielőtt felelnék, tudni akarom, miért faggat?

— Itt csak nekem van jogom kérdezni s magának felelnie kell. Ez nem vadnyugat, hanem Kanada, ahol a királyi csendőrnég ért ahhoz, hogy miként kell megfékezni a túlságosan vad fickókat.

Bob Craddie visszaült a helyére. Erőszakolt nyugalommal válaszolt.

— Megérdemelné ugyan, hogy ne feleljek, de nem akarok veszekedést. Egy régi cimborám hívott fel Kanadába. John McCrea az öreg fiú neve s úgy egyeztünk meg, hogy ide küld értesítést számomra.

Keswick homloka összeráncolózott.

— John McCrea?... Ismerem ezt a nevet... Szilaj fickó. A tavasszal meggyanúsították azzal, hogy prémet lopott Jerry Jörgsontól.

— Micsoda? Ki merte ezt állítani?

Bob Craddie felemelkedett s amint körülnézett, látszott a tekintetén, hogy legszívesebben azonnal

ellenfelet keresne magának. A két férfi talán egymásnak ugrott volna, ha Slater ebben a pillanatban előre nem lép.

— Ohé, young boy... Ha postán vártad az üzenetet, máris lemondhatsz róla. Tim Path, a postás halott.

Craddie keze lecsúszott a revolvertokról. Arcára felkérdőjelezett a kíváncsiság.

— Mit beszélsz?...

Keswick előnehajolt. Tekintete keményen fúródott Bob Craddie szemébe.

— A postást meggyilkolták és kirabolták ugyanazon az úton, amelyen maga is végigjött. Kettőjük között nem lehetett több távolság, néhány mérföldnél. Nem vett észre semmi gyanúsat?

— Nem. Ugyanis tegnapelőtt reggel indultam Fort Resolutionból, de eltévedtem útközben és csak az iránytűmnek köszönhetem, hogy egyáltalán megérkeztem...

— Úgy? Merre járt?

— Északnak kerültem, majdnem a félszigetig. A táborhelyem nyomait még most is megtalálhatják, ha kíváncsiak rá.

— Hajlandó végre megmondani, hogy miért jött Kanadába?

— Mondtam már, hogy McCrea hívott. Azt írta, hogy talált valamit, ami mindkettőnket gazdaggá tehet. Volt néhány száz félretett dollárom, gondoltam, megpróbálkozom a dologgal. Mac Murrayig vasúton jöttem.

— Ugyancsak sürgős volt a dolga, ha télvíz idején nekivágott a szánkó-útnak.

— Már két hónappal ezelőtt is lehettem volna, ha Mac Murrayban össze nem akadok egy hamiskártyás társasággal. Utolsó centig elnyerték a pénzemet s kénytelen voltam egy prémvadásztársasághoz csatlakozni, hogy előteremthessen a felszereléshez szükséges pénzt. A prémvadásztól tanultam meg a kutyákkal való bánásmódot is és a szánkóhajtást is.

— Szóval pénz dolgában rosszul áll. Tim Pathnél pedig néhány dollárkötegnek is kellett lennie.

Bob Craddie visszahúzódott. Keze megmarkolta a Colt agyát.

— Gyanúsítani mer?

— Egyelőre még nem. A szerepe mindenesetre tisztázásra szorul. Az erőd területét nem hagyhatja el engedelem nélkül.

Az emberekhez fordult.

— A holttestet be kell szállítani a csendőrségre. Holnap majd eltemetjük. Remélem, addig arról is értesítést kapok, hogy mennyi pénzt adtak át Tim Pathnek Fort Resolutionban.

Jerry Jörgson megköszönte a torkát.

— Keswick...

— Akar mondani valamit, Jörgson?

— Csak azt, hogy huszonötezer dollárt vártam a Hudson-öböl társaságtól. Az eddig leszállított prémek árát.

Az emberek felszisszentek. Huszonötezer dol-

lár, hatalmas összeg északon. Valóságos vagyon. A gyilkosoknak bő zsákmányuk lehetett.

Bob Craddie zavartan nézett körül az idegen arcokon. Érezte, hogy mindenki őt gyanúsítja. Idegen volt, ismeretlen s elárulta azt is, hogy kevés dollár csörög a zsebében. Ha otthon hasonló eset történné, talán ő maga is gyanúba fogná az ismeretlen vándort.

Hirtelen kiegyenesedett. Az udvarra szolgáló ajtó ismét megnyílt és szélesvállú, tagbaszakadt férfi jelent meg a küszöbön. Bob Craddie megba-bonázott arccal nézett rá. Alig hallotta Jerry Jörgson üdvözlő hangját.

— Good evening Stewe Gentson...

A megszólított ember gondosan betette maga mögött az ajtót. Lehúzta keztyűjét, lecsatolta arcvédőjét és sapkájával együtt az asztalra dobta. Havas csizmájában türelmetlenül topogott.

— Gyorsan adj innom, Jörgson. Nem bánom, ha vitriol lesz is, csak erős legyen és sok. Ember-telen idő készül odakint...

Körülnézett s szeme ebben a pillanatban megakadt Bob Craddie alakján. Hirtelen a torkán akadt a szó s olyan mozdulatot tett, mintha el akarna szaladni...

De akkor már felharsant Craddie hangja.

— Gentson!...

A cowboy előre lépett. Két keze hanyagul támaszkodott a csípőjére, szeme szikrázott a düh-től. A jövevény sápadtan hátrált előtte.

— Nem... nem tudom... mit akar tőlem?...
 — dadogta szederjes ajakkal.

— Te fosztottál ki Mac Murrayban... Hamiskártyás...! Hatszáz dollárom bánja a megismerkedésünket, de a pokol minden ördögére, most le verem rajtad utolsó centig...

— Én nem... hé... emberek!...

Genston segélykérően nézett körül, de mindenütt csak gúnyosan vigyorgó, vagy kíváncsian figyelő arcokat látott. Craddie már közvetlenül mellette állott s ökle a levegőbe emelkedett.

Genston tagjaiba a mozdulattól visszatért az élet. Hirtelen hátraugrott és felrántott az ajtót. A misztikus holdfénybe burkolt udvarról porhó és jeges szél süvített be, de csak egy pillanatra. A következő másodpercben már becsapódott az ajtó, majd ismét feltárult Bob Craddie eszeveszett erejű rántása nyomán.

A hamiskártyás akkor már a keskeny úton rohant a fészter felé és hallani lehetett, amint füttyentve riasztja kutyáit. A kitárt ajtó világosságában egy tucat kíváncsian tolongó prémvadász tűnt fel.

Slater gúnyosan elhúzta a száját.

— Minden lépésért kár. Genston kutyái be vannak fogva...

Az üldözött és üldöző eltűntek a fészter árnyékában. Genstonnak legalább ötven méter előnye lehetett s Craddie botladozva rohant utána a síkos talajon. A prémvadászok kórusa gúnyos biztatásba fogott.

— Fuss, Genston...

— Hajrá... hé, hopp!

— Fél dollárt a cowboyra!...

Harsány hahota követte a kiáltozást, de hirtelen elnémult a tolongó csoport. A Great Slave Valley népe még sohasem látott olyan jelenetet, mint ami bekövetkezett.

Genston szánkója sebes iramban kanyarodott elő a fészter alól. A hamiskártyás ott állt a feltornyozott podgyász mögött s hosszú ostora szaporán csattogott a kutyák hátán. Még mindig volt húsz méter előnye, amikor a fészter mellett feltűnt Bob Craddie alakja -- gyalog.

A cowboy meg sem kísérelte, hogy kutyáit előszólítsa; ehelyett hosszú kötelet tartott a kezében, amit magasra dobott és megforgatott a feje fölött. A kötél széles kört formált, imbolyogva forogni kezdett, majd zizegve végigrepül a levegőn s pontosan a száguldó szán fölött zuhant le.

Genston hirtelen erős rántást érzett a derekán, a szán kicsúszott alóla, ő maga pedig esetlenül a hóba zuhant. A lasso a dereka köré csavaródott s két kezét is leszorította, hogy még védekezni sem tudott.

Bob Craddie szétvetett lábakal állt s egyetlen lépést sem tett áldozata után. Ehelyett a kötelet húzta meg s Genston, mint valami tehetetlen szalmacsutak, szánkázni kezdett visszafelé. Amint a kötél felcsavarodott, Craddie vállrakapta a kapálózó hamiskártyást és a prémvadászok tomboló üvöltése közben visszacipelte az ivóba. Ott ledobta

a földre s egyetlen fogással megszabadította a lassótól.

Rákiáltott:

— Véd magad!

A prémvadászok és szájtatók csoportja elhallgatott. Keswick szoborszerű mozdulatlanságban állt a helyén, de parázsló szeme elárulta, hogy minden idegszálát megfeszítve figyel. Genston káromkodva tápászkodott fel, de meg sem próbálta kiegyenesíteni a derekát. Gyakorlott verekedő lehetett, mert nem fárasztotta magát fölösleges erő- és időpocsékolással. Még csaknem négykézláb állt, amikor meghajolt teste előre pattant, egyenesen a cowboy gyomra felé.

De Bob Craddie gyorsabbnak bizonyult; félreugrott s ökle ugyanakkor halálos biztonsággal koppant a hamiskártyás tarkóján. Genston vadul felordított s szemében a gyáva, de sarokbaszorított állat vad dühének lángja lobbant. Megtántorodott az ütéstől, előrenyújtott kezével azonban sikerült megragadnia Bob széles övét.

A két test egymásnak feszült; a hamiskártyás keze minden fogás után közelebb csúszott Bob torkához, hogy azután egyetlen mozdulattal össze-roppantsa gégefőjét. A cowboy viszont nem védekezett, hanem szapora ökölcsapásokkal csépelte ellenfelét. Genstont végre egy alulról felfelé irányított, balkezes ütés állon találta. A hamiskártyás néhány métert repült, azután nyögve elterült a piszkos padlón.

A prémvadász-kórus felüvöltött, Genston

azonban még mindig nem adta meg magát. Csikorgó fogakkal igyekezett lábraállni.

— Pokolfajzat... ezért meglakolsz... — sziszegte dühösen és a következő másodpercben revolvercső villant meg a kezében.

A Great Slave Valley népének ezen az estén másodszor volt alkalma megcsodálni a vadnyugat fiának szemkápráztató ügyességét. Bob Craddie csak akkor vehette észre a felemelkedő revolvért, amikor annak csöve már a homloka felé irányult. Az arcokon a megakadályozhatatlan gyilkosság rémülete káprázott fel, de a cowboy keze villámgyorsan a derekához kapott. Maga a mozdulat nem is látszott s Bob Craddie már lőtt is célzás nélkül, csipőhöz szorított ököllel.

A két lövés csaknem ugyanabban a pillanatban dörrent; Genston revolverének golyója messze Bob mellett süvített el és Keswick feje fölött fűrődött a falba. Ugyanekkor a hamiskártyás ordítva kapott jobbkezéhez, amelynek véres csonkjából földre esett a revolver.

Bob Craddie visszadugta övébe a füstölgő Coltot s megvetően elfordult. Csodálkozva pillantott Keswickre, aki akkor már szorosan mögötte állott.

— Akar valamit, sergeant?...

— Szép munka volt, fiú... De jegyezd meg, hogy a Great Slave Valleyben nincs helye revolverhősöknek. Ha bajod van valakivel, arra való a törvény, hogy megtorolja a bűnt.

Craddie gúnyosan elhúzta a száját.

— Úgy látom, a törvény kissé lassú Kanadában. Ha magára bízta volna a büntetést, sergeant, Genston kényelmesen megszökhetett volna.

Megfordult s kezeit bőrnadrágja zsebébe sülyesztve, lassú lépésekkel elballagott a szobája felé.

3.

A barlang közepén száraz fahasábak pattogtak, rőt fényt vetve a köröskörül terpeszkedő marcona alakokra. A boltozatos tetőt elnyelte a sötétség és nem lehetett látni a tágas helyiség hátsó falát sem. A kiejtett hangok felerősödtek és sokszorosán visszaverődtek a falakról, mint a templomban.

Oldalt, szabályosan egymásra rakva, rengeteg hasábfa száradt; távolabb erdei avar halmozódott az őserdők kesernyés szagát lehelve s egészen elől, ahová már alig világított el a tűz fénye, durva deszkákból húzott kerítés jelezte a kutyák hálólhelyét.

A tűz körül csajkák, serpenyők és kések heverték. Félredobva, egy lehúzott szarvasbőr szikladt s a feldarabolt állat csontjai is ott bűzlöttek, talán már napok óta. A tűz fénykörében hatalmas barlangi patkány rohant végig, szájában hulladék-darabbal, riadtan cincogva a rávetődő fénytől.

Al Broon vérekes szeme körülvillant.

— Hányszor mondtam, hogy a kutyákat rá kell engedni a patkányokra?...

Senki sem felelt. A szakállas arcok mereven, konok némasággal bámultak a tűzbe. Al Broon megismételte a kérdést.

— Ben Fray... süket vagy?

A megszólított feltekintett. Szeme alattomosan parázslott s az arcán végighúzóódó sebhely örökös, torz vigyorgásba rántotta képét. Mentegetőzve felvonta vállát.

— Mit tegyek, Fönök...? Ha elengedem a kutyákat, szétrohannak a barlangban s eltévednek, elvesznek a folyosók útvesztőiben. Hiszen tudod, hogy maga az ördög lakik a hegy belsejében...

— Az ördög én vagyok... s ha nekem ki nem írtjátok innen a patkányokat, majd kiirtom én őket, de veletek együtt...

Hirtelen elhallgatott, mert messziről elnyújtott kiáltást visszhangoztak a falak. A banda tagjai kíváncsian nyujtogatták a nyakukat a sötétség felé.

Ben Fray felugrott és néhány lépést előreszaladt. Csakhamar visszatért.

— Genston van itt..., — mondta kurtán — de ha jól láttam, megsebesült.

Mire befejezte a mondatot, feltűnt a tűznél Stewe Genston alakja. Szokatlanul sápadt volt; jobb keze véres rongydarabba volt beburkolva.

Al Broon szemöldöke összeráncolódott.

— Mi történt veled?

— Egy bitang cowboy, aki az Államokból jött s akit egyszer megkopasztottam kártyán Mac Mur-

rayben, felismert és belémkötött... Atlőtte a jobb-
kezemet s a seb úgy megfagyott, hogy alighanem
az egész karomtól elbúcsúzhatok...

— Hm... erről majd később beszélünk. Mit
végeztél?

— Parancsod szerint először hallgatóztam s ez
még szerencse volt, mert ha mindjárt bemegyek az
ívóba, hírek nélkül térhettem volna vissza.

— Ne locsogj annyit. Azt mondd, amit meg-
tudtál...

— Amikor a posta késése miatt már egész Fort
Providence lázban volt, Fred Keswick két emberrel
és két szánkóval megindult a taven délkelet felé.
Alkonyatra érkeztek vissza s magukkal hozták Tim
Path holttestét...

— Az ördögbe... Azt hittem, széttépik a far-
kasok.

— Sajnos, az öreg teste épségben maradt. Mi-
kor megérkeztek, Keswick már tudta, hogy gyilkos-
ság történt s hogy a postazsák eltűnt.

— Azt mondd meg, szóbakerült-e az én nevem?

— Jerry Jörgson motyogott rólad valamit,
Keswick azonban arra a cowboyra gyanakszik, aki-
vel összeverekedtem. Bob Craddienek hívják s
ugyancsak Fort Resolutionból jött. Erről jut
eszembe, hogy valami üzenetet várt a postán...

A bandafőnök ajka gúnyosan elhúzódott.

— Arra ugyan várhat.

Genston éppen maradt balkezevel megvakarta az
orrát.

— Igazad van. Főnök... de valami az eszembe jutott...

— Ki vele, de gyorsan, mert álmos vagyok. Átkozottul hosszú volt az út...

— Ez a Bob Craddie még Mac Murrayban elfecsegte előttem, hogy egy McCrea nevű barátja hívására érkezett Kanadába. McCrea azt írta neki, hogy olyan titoknak a birtokába jutott, amely mind a kettőjüket gazdaggá teszi.

A banditák sorában izgatott suttogás keletkezett. Az alattomos szemek mélyén kapzsi láng párázslott fel. Al Broon is előrehajolt ültében; hiszen valamennyiüket a gyors, könnyű meggazdagodás vágya kergette ki a társadalomból s tette mindenkitől gyűlölt, örökké üldözött, vérengző duvaddá.

— Mondd tovább... — intett a főnök és Genston saját fontosságának tudatában büszkén folytatta.

— Hallottam, amikor Craddie elmondta Keswicknek, hogy John McCreatól ide, Fort Providencebe vár üzenetet, vagy levelet. Azt gondoltam hát, hogy figyelni kellene Craddiet s ha megérkezik az üzenet, egy kis barátságos vallatással ki lehetne szedni belőle a titkot...

Al Broon elvigyorodott. Ilyenkor, amikor nevetett, felső ajka felhúzódott s elővillantak bagótól sárga lapátfogai.

— Amíg a hírt mondtad, rendjén volt a dolog, Genston. Amint azonban tervekről beszélsz, kiderül, hogy butább vagy, mint a lyukas csizmatalp. Hé, Ben...

— Hallom, főnök...

— A postaszákokat...

A bandita felállt és a barlang oldalához cammogott. Csakhamar nehéz bőrzsákkal tért vissza. Al Broon az egész levél és ujsághalmazt a földre borította.

— Így ni... azt mondtad, Bob Craddie levelet várt McCreatól, már pedig lehet, hogy a levél éppen a csomagban van. Akkor pedig egy csapásra a kezeink közé kerül az egész titok.

Turkálni kezdett a levelek között. A barlangban halálos csend támadt, csupán az égő fahasások ropogása és a papírzizégés hallatszott.

Al Broon hirtelen felemelkedett. Félrelökte a postacsomag tartalmát s jobbkezeiben magasra tartott egy gyűrött, kezdetleges írással címzett borítékot.

— Itt van... olvasd Genston, neked jobb szemed van...

A hamiskártyás egészen a tűz mellé hajolt s lassan silabizálva olvasni kezdte McCrea ormótlan betűit.

„Dear Bob

tudatom veled, hogy Fort Raeből a hegyek között megindulok Providence felé. Ha előbb kapod meg soraimat, indulj el az erődből északnak, Lake Blue irányában. Providence fölött a hegyoldalban kis kunyhót találsz, ott foglak várni. Vigyázz, nehogy valaki a nyomodba szegődjön, mert azt akarom,

hogy a gazdagság csak kettőnké legyen. Fegyvert, lőszert és elegendő hurkot hozz magaddal; megtaláltam a Hódok völgyét, amit annyi ember keres,

John McCrea."

Amikor Genston elhallgatott, lihegő csend támadt a barlangban. A lázas szemekben mohó fény parázslott, a durva kezeket vad harci vágy szorította ököibe.

Al Broon az egész társaság fellobogó szenvedélyének adott hangot, amikor hosszú percek mulva megszólalt rekedt, alig érthető suttogással.

— A Hódok völgye... megmérhetetlen gazdagság ez, fiúk... — összeszorított ökle keményen a levegőbe csapott, — s a pokol minden ördögére mondom, a Hódok völgyének legutolsó ócska prémje is a mi raktárunkba vándorol!

Az utolsó szavakat már kiáltotta, hogy szinte visszhangoztak belé a falak. Ben Fray hirtelen felugrott s bozontos prémsapkáját feldobta a levegőbe.

— Hurrá... háromszoros hurrát a főnökre és a Hódok Völgye prémjeire...

A sziklafalak megremegtek a harsány kiáltástól. Al Broon komor arccal állott emberei körében; a tűz biborfénye az arcába hullt s a rút vonások most mintha megmerevedtek volna pár pillanatra. S valóban Al Broont ebben a percben elhagyta megszokott biztonsága. Úgy érezte, hogy a hangja hamis pátosszal zengett az imént s va-

lahogyan nem tudott fellángolni benne a célrátörés vad, mindent elsőpró ereje, mint a múltban.

De csak pillanatig tartott a titkolt megreme-gés. A következő másodpercben Al Broon már felvetette a fejét. Hangja durván, keményen csattant.

— Szánkó elé a kutyákat... történyt, kötszert és dupla adag rumot... Indulunk...

Néhányan engedelmesen a barlang első része felé indultak, a többség azonban megzavarodott képpel tévovázott.

— Vihar van kint, főnök... Megfagyunk!

Al Broon akkor már lázas sietséggel igyekezett belebujni prémes bőrkabátjába. Bozontos szemöldöke alól olyan gyilkos pillantást küldött a beszélő felé, hogy az összerezsent és elsápadt.

— Aki gyáva, maradhat, de azt hiszem, biztosabb a halál itt, mint a viharban...

Jelentős mozdulattal megmarkolta revolverét és súlyos lépéseivel a szánkók felé indult. Megvárta, amíg a kutyákat elvezetik s a hét szánkó útrakészen felsorakozik a barlang előtt.

Akkor előrelépett és felemelte a kezét.

— Ben Fray és Slim... ide hozzám...

A vihar elkapta a hangját, de azért a két bandita csakhamar előkerült.

Al Broon intett nekik s kissé távolabb vonulva a többiektől, halk hangon adta ki utasításait. Ben Fray szaporán bólintgatott a főnök szavai alatt, Slim Cubb pedig hátrament a barlangba s az egyik rejtékhelyénél sietve a kabátja alá rejtett valamit.

Kint már kavargott a hó, a szúró, apró kristá-

lyok pillanatok alatt fehérre festettek minden élőlényt. Csikorgó hideg volt, Al Broon azonban nem törődött vele.

Felemelt keze meglendült s a csapat kétfelé válva nekiindult a viharnek és az éjszakának.

II. FEJEZET.

A fehér pokol.

1.

Bob Craddie ledobta ujjasát és hatalmas nyújtózkodással megropogtatta fáradt csontjait. A hosszú út és a váratlan verekedés alaposan kifárasztotta.

A szobában jóleső meleget árasztott a vörösen izzó vaskályha s az ablak apró üvegtábláin olvadni kezdtek a vastag, cifra jégvirágok.

A cowboy vágyódó tekintetet vetett a puha szarvasbőrrel letakart ágyra, a háta mögött azonban hirtelen megcsikordult az ajtó sarka.

Bosszúsan fordult a belépő felé.

— Engem keres, old friend, vagy csak tévedésből botlott ide?...

A nyíltarcú, zömök legény betette az ajtót és lassú lépésekkel a szoba közepéig ment. A prémvadászok öltözetét viselte. Szőrscizmáinak szeges talpa keményen koppant a padlón, szőrmesapkáját a hóna alatt szorongatta. Derekat a zubbony

külső részén tenyéryi bőrv szorította s annak baloldalán szélespengéjű, csontnyelű vadászkés markolata látszott. Egészen fiatal volt, allg lehetett több huszonöt évesnél. Az asztal mellett szembefordult a cowboyal.

— Ha maga Bob Craddie, akkor magát keresem.

A férfi szemöldöke összehúzódott.

— Talán a sergeant küldte, hogy nyomomba ragadjon?

— Nem vagyok kopó s jobban teszi, ha nem is említi előttem Keswick nevét. Jack Harlicknek hívnak és ma este érkeztem északról, a hegyek közül.

— Hm... átkozottul hideg lehet arrafelé...

— mosolyodott el gúnyosan Bob.

A jövevény zavarodottan vonta fel a vállát.

— Egyik vihar a másikat éri... de nem azért jöttem, hogy az időjárásról beszélgessünk. John McCreatól hoztam üzenetet.

— McCreatól? Az ördögbe, boy, hát miért nem kezdte ezzel? Üljön le és mondja el szaporán, mit dörmögött az a vén ir lóköttő...

— A Monte Horn oldalán, távol az úttól, öreg, rozszant kunyhó áll. A babona azt tartja róla, hogy talán harminc év előtt a chipewa indiánok a Hudson-öböl Társaság nyolc prémvadásztát halomragyilkolták benne. Szóval, afféle babonás hely, amit a Fort-providenciék messze elkerülnek. Nos, amint tegnap éjjel holdfénynél ügettem szánkómmal a hegyek között, világosságot pillan-

lőttem meg a kunyhó ablakában. Olyan kíváncsi természetű vagyok, mint a szarka, gondoltam, megnézem, kit készül elvinni az ördög a halál-kunyhóban.

Bob Craddie kíváncsian előrehajolt.

— S azután az ördög helyett McCreat találta a kunyhóban, mi?...

— Eltalálta. De átkozottul rossz bőrben volt az öreg fiú. Azt mondja, szakadékba zuhant és kificamodott a bokája. Jóformán jártányi ereje sincs. Amikor betoppantam, a szánkója szétört darabjaival fűtött s kiéhezett kutyái csaknem lehúzták rólam a ruhát.

— Ördög és pokol... hát miért nem hozta magával?

— Ajánlottam neki, hogy üljön fel a szánkóra, de nem akart. Valami olyasmit dörögött, hogy Keswick szeretné puskavégre kapni. Ellenben a lelkemre kötötte, hogy ha Bob Craddievel találkozom, mondjam el neki, mit tapasztaltam a kunyhóban. Később lázas lett és össze-vissza motyogott mindenfélét a White Death-ről, a Hódok völgyéről és valami sziklaperemről, ami megmászhatatlan.

— Hódok völgye?... White Death?... Vajjon mit akarhat velük a jó öreg John?...

Harlick elbámolt. Úgy nézett a cowboyra, mintha valami csodabogár lett volna.

— Honnan jött maga, hogy nem ismeri a Hódok völgyének legendáját?...

Bob Craddie vállat vont.

— Mindegy, hogy honnan jöttem. Elég annyi, hogy valóban most hallom először ezt a két nevet.

— Goddam... idehallgasson. A White Death az Appalach hegység utolsó nyulványa a Monte Horn fölött. Tulajdonképpen itt, a Great Slave Valley északi csücskénél ölelkezik a két nagy hegység: az Appalach és a Rocky. A White Death irdatlan sziklavadon, tele veszélyes szakadékokkal, görgeteggel, halálos buktatókkal. A vadászok azt tartják róla, hogy aki egyszer beletéved, menthetetlenül elpusztul. Összel mindig a White Death csúcsain jelenik meg az első hó. Innen a neve: Fehér Halál. Ha este indulsz el Fort Providence-ből észak felé, tiszta időben jót láthatod magad előtt a White Death égbeszökő csúcsát. Alkonyattól hajnalhasadásig — ilyenkor télen még nappal is — a Fiasztúk kék csillaga lángol fölötte. Ezért van, hogy néha Blue Starnak is nevezik.

— Már emlékszem — bólintott Craddie. — A kék csillagot gyakran hallottam emlegetni Mac Murrayban is.

— Veszedelmes vidék.

— All right... és a Hódok völgye?...

Harlick bizonytalan mozdulattal felvonta a vállát.

— A Hódok Völgye tulajdonképpen nincs... Illetve egyszer — van tíz éve is annak — egy magányos öreg prémvadász került be súlyos betegen Fort Rae-be. Azt mondják, gyalog vánszorgott, de a ruhája — még a csizmája is — hódprémből volt.

Pár tört szóval elmondta, hogy eltévedt a hegyek között és járhatatlan utakon, a Whie Death kellős közepén, széles völgyrendszerbe jutott, amely tele volt ezekkel a ritka prémállatokkal.

— Ejha... meglehetősen valószínűtlen história.

— Magam is annak tartottam, amíg öreg prémvadászok meg nem magyarázták, hogy az elbeszélésben semmi hihetetlen nincs. Huszonöt-harminc évvel ezelőtt még egész Kanada tele volt hód-patakányokkal. A szapora, ügyes állatok előzőnlőték a völgyeket, még a legkisebb patakok partján is valóságos gátrendszereket építettek.

— Ezt én is tudom. De később a kíméletlen vadászat úgy megritkította őket, hogy ma már alig lehet belőlük pár tucatot összefogni.

— Azt mondják, éppen ez igazolja leginkább az öreg vadfogó elbeszélését. A hód rendkívül okos, óvatos állat. Amint csapdákat szimatol, ott-hagyja tanyáját és csapatostól más, nyugodtabb vidékre vonul. Ilyen hódvándorlást magam is láttam koratavasszal a hegyek között. Lehet, hogy igaza van annak az általános hitnek, amely szerint a hódok az Appalach megközelíthetetlen, ismeretlen bércei közé vették be magukat s most már évtizedek óta háborítás nélkül szaporodnak.

— Hm... mindenesetre köszönöm, hogy elhozta McCrea üzenetét. Csakhogy...

Hirtelen elhallgatott. Mind a ketten az ajtóra néztek. Bob Craddie bosszúsan az ajkába harapott. Fred Keswick állott a küszöbön.

Szúrós tekintettel, gyanakodva mérte végig mind a kettőjüket, azután belépett és betette maga mögött az ajtót. A fiatalemberhez fordult:

— Nem is tudtam, hogy megérkeztél, Jack...

— Pedig nem titokban jöttem. S ha éppen tudni akarod, már kerestelek.

— Úgy? Beszél-nivalód van velem?...

— Igen. De ne félj, rövid leszek. — A hangja hirtelen felemelkedtet és csattanóvá változott. — Rövid és csattanós, mint egy pisztolylövés.

A sergeant bólintott.

— Várj meg az ivóban. Előbb ezzel az emberrel kell végezmem.

Bob Craddie csodálkozva nézte a két vendéget. Jack Harlick arca piros volt és vad indulat felhősödött a homlokán. A csendőr pedig, aki ugyancsak kemény legénynek mutatkozott pár perc előtt, most csendesen válaszolgatott az indulatos szavakra. A cowboy ismét vágyakozó tekintetet vetett az ágyra. Kevés reménye volt arra, hogy hamarosan lepihenhessen. Cigaretta-t vett elő és rágyújtott. A felszálló füst mellől fél-szájjal dobta a szavakat a csendőr felé.

— Ha valami elintézni valójuk van egymással, sergeant, csak rajta. Megigérem, hogy süket és vak leszek...

— Ne ígérjen semmit. Ez a fickó itt várhat... Ugy is túlsokat merészel, amióta...

Jack Harlick hirtelen előrepatant. Keze megmarkolta és félig kirántotta a vadászkést.

— Mióta?... Nos, Keswick, felelj... mióta merészelek tulsokat veled szemben?...

A csendőr vállat vont. Kitüntetései halkan megcsörrentek a mellén.

— Bolond vagy... úgy látszik, ma este végképp nem bírsz magaddal.

Pillanatra elhallgatott, azután a cowboyhoz fordult.

— Reggel még beszélgetünk. Figyelmeztetem, hogy nem hagyhatja el Fort Providencet, amíg Tim Path halálának körülményei nem tisztázódtak.

Bob vállat vont.

— Nem akadályozhatom meg, hogy gyanakodjon rám; de arra mérget vehet, hogy azt fogok tenni, amit jónak látok.

Elfordult és tüntető szórakozottsággal a tetőgerendák felé fújta a füstöt. Keswick egy lépést tett feléje, mintha mondani akarna valamit, de aztán meggondolta magát. Kis, gúnyos mosollyal az ajka szélén, meghajolt Jack Harlick előtt.

— Come, if you please young fellow... most leszámolhatsz velem.

2.

A vihar hangjai egyre erősödtek odakint. A szél panaszos süvítéssel nyargalt el a ház fölött a néha dühösen megrázta az ablak fatábláit. A kis vaskályhában vörösen lobogott a tűz, de egy-egy

szélroham visszanyomta a füstöt s ilyenkor mé-
teres láng csapott ki csaknem a szoba közepéig.

Bob Craddie végighevert az ágyon, de esze-
ágába sem jutott levetközni. Újabb cigarettára
gyújtott és türelmesen várt. Félóra mulva felállt.
Almosan nyujtózkodott. Az ajtóhoz ment s alig
centiméternyi rést nyitott rajta. Az ivóból hangos
bezzélgetés szófoszlányai hangzottak ki. Vállat
vont. A jelek szerint nem várhatja meg, amíg
elcsendesedik a ház. Cselekednie kell.

Megvizsgálta a fegyvereit és szorosabbra vonta
derekán az övet. Belebujt szőrmezsizmaiba, azután
felráncigálta az ujjast és a vastag kabátot. Két
keztyűjét a hóna alá fogta, majd gyors mozdulat-
tal ráloccsantotta a vizeskanecsó tartalmát a tűzre.
Amint sisteregve kialudt a láng, helyeslően bó-
lintott.

— Így ni... legalább nem támad tűz, ha
nyitvahagyom az ablakot.

Fejébe nyomta oroszos kucsmáját, lecsatolta
a viharszíjat és eloltotta a lámpát. Azután, mint
aki jól végezte dolgát, az ablakhoz lépett. Félre-
huzta a keresztvécet s a következő pillanatban
jeges szél mart a husába.

Összeborzongott, de azután gyors mozdulattal
átvetette magát az ablakpárkányon. Mellig süp-
pedt a hóba s mire nagynehezen elvergődött a
megtisztított útig, a szél és fagy ellenére is csur-
gott róla az izzadság.

A fészerbe sietett és halk fütytyentéssel szólí-
totta kutyáit. A vezérkutya engedelmesen előbujt

meleg hókuckójából, Betty azonban ugatni kezdett s mély hangjára egész kórus felelt.

A cowboy szitkozódva rángatta a szijakat. A vihar üvöltése jó hangfogó ugyan, de húsharminc kutya egymással versenyző csaholását mégis meg kell hallani az ivóban. Bob Craddienek pedig minden oka megvolt arra, hogy titokban tartsa távozását.

Végre sikerült egymás elé állítani a kutyákat. Megragadta Pluto nyakörvét és maga után vonszolva, az út felé fordította.

A holdfényt már régen elnyelte a kavargó hótömeg s a táncoló pelyhek függőnye mögött csak sejteni lehetett a ház körvonalait. Az épület sőét foltja és a fészker között néha elővillant az út sávja s a keskeny csikon hirtelen két sötét árnyék bukkant elő.

Olyan elmosódó és bizonytalan volt a kép, hogy Bob Craddie talán ügyet sem vetett volna rá, ha váratlanul fehér fény nem villan fel előtte. Tompa dörrenés hallatszott, az üvöltő orkán azonban elkapta és foszlányokra tépte a hangot. A két árnyék közül az egyik megmozdult és szemvillanás alatt eltűnt a ház irányában.

A cowboy visszarántotta a kutyákat. Káromkodva kapott revolverei után, de keztyűs keze és a vastag kabát reménytelenné tették a mozdulatot. Tudta, hogy gyilkosság játszódott le szeme előtt, olyan közel, hogy két-három ugrással elérhette volna a tettest; s nemcsak, hogy megaka-

dályozni nem tudta a bűntényt, hanem még a tettesnek sem ragadhatott a nyomába.

Nekidült a szélnek és odáig törtetett, ahol a második árnyék hevert. Letérdelt az elnyult test mellé és felemelte a fejét. Visszahőkölt meglepetésében; a szőrmesapka alatt Fred Keswick fájdalomasan eltorzult arcát pillantotta meg.

Amint emberi kéz melegét érezte a testén, a csendőr nagy erőlködéssel felnyitotta a szemét. Bob Craddie egészen az arcához hajolt.

— Halló, Keswick... Ki bántotta...?

A csendőr szeme kerekrenyilt. Pillanatra dühös rángás futott végig az arcán, de azután megrázta a fejét.

— Nem tudom... nem is fontos... segítsen... hazamenni...

— Az ördögbe... örüljön, ha a kocsmáig el tudom cipelni... hiszen vérzik...

— Ne... nem... veszélyes... csipőlövés... segítsen... hazamenni...

Bob a szánkó felé sandított, azután megrántotta a vállát.

— Ahogyan akarja... merre lakik?

— Mindjárt a posta mellett... alig tíz ház... de..

— Ne hívjam ki legalább a kocsmárost?

— Poklot... siessen, mert megfázik a seb... segítsen talpraállni...

Craddie nem tétovázott tovább. Átölelte a csendőrt és felemelte. Óvatosan elhelyezte a szánkón és füttyentett a kutyáknak. Gyors üggetésben

haladtak el a kocsmá mellett és befordultak Fort Providence főútjára. Bob a szánkó mellett szaladt nekifeszülve a szélnek. Összehúzott szemmel kereste azt a házat, amelyen a kanadai csendőrség csillagos jelvényének kellett volna látszania, ha mindent el nem takart volna a hó hullámzó függőnye.

A sebesült néha fájdalmasan felnyögött, a szánon; Bob Craddie ilyenkor aggódva sandított feléje. Határozottan rossz sejtelmek voltak, de arra, ami elkövetkezett, még sem számított. Aminthogy az alvó házak alvó emberei sem sejtették, hogy ezen a viharos, téli éjszakán maga a pokol szabadult el a Great Slave Valley fölött.

3.

Reggel lett, majd délelőttre hajlott az idő, de a percek múlását csak az óramutatók mozgása jelezte Fort Providence házai között. A barmok és téli fogságra ítélt lovak éhesen nyugtalankodtak az istállókban: a kutyák dühösen ugatták a meg-megujuló szélrohamokat s az a pár elszánt rowdie, aki hajnalban kimerészkedett az udvarra, meggémberedett tagokkal, kékre fagyott arccal menekült vissza a meleg kályha mellé. Tíz óra felé, amikor alább hagyott a szél ereje s a hóesés is megcsendesedett, Gunny, a tapper szánta rá magát, hogy átszaladjon Jerry Jörgson kocsmájába mindennapos rozspálkájáért. Szeméig húzott szőrmesapkában, felült kabátban, derékig hóbamerülve evickélt át az

úton, hogy öt perc múlva hajadonfővel, magából kikelt arccal ismét végigrohanjon az alvó házsorok között.

Atbukdácsolt a hótörlesztokon, rémülten hadonászva beordított néhány ház kapuján, majd mintha földbegyökerezett volna a lába, megállt a község hirdetőoszlopa előtt, a harangláb szomszédságában. Néhány pillanatig kitágult szemmel bámulta a hirdetőtáblát, amelynek fekete lapjáról titokzatos kéz eltávolította a havat s nagy betűkkel durva szöveget írt rá krétával; Gunny sokáig úgy nézte a baljós-latú szöveget, mintha nem akarna hinni a saját szemének. Azután a haranglábhoz ugrott, eloldotta a kötelet és teljes erejéből rángatni kezdte.

A harang bronzteste meglódult s az éles hang ércesen csengve szállt el a dermedt házak és füstölő kémények felett; olyan volt, mint valami fájdalommal teli jajkiáltás, amely megtöltötte az egész Great Slave Valleyt a Monte Horntól a Lake kanyarulatáig.

A házak udvarán üvöltve felordítottak a kutyák s az ajtók előtt kucsmás, bőrruhás rowdiek, szőrösizmás prémvadászok és kérgeskezű halászok tűntek fel puskával, revolverrel felfegyverkezve.

Mire a haranghoz értek, Gunny már kétségbeesetten dörzsölgette liláskékre fagyott füleit.

Gene Backston dühösen ráordított.

— A sapkád...! Vedd fel a sapkádát, szerencsétlen... vagy el akarsz búcsúzni a füleidtől...?

Gunny eltátotta a száját. Hang nem jött ki rajta, csak előrenyújtott keze mutatott rémült mozdulattal a hirdetőtáblára.

Az emberek széles félköre megtorpant. Kimeredt szemmel bámulták az írást, amely — minden épkéz-láb férfi tudhatta — hetekre elüzte a nyugalmat a békés telep környékéről. Gene Backston félhangosan silabizálta a durván rótt betűket.

„Fort Providence polgárai! Két év óta harcolunk Fred Keswickel s az átkozott csendőr négy emberemet másvilágra küldte. De most ütött a leszámolás órája. Al Broon mielőtt végleg eltűnne a vidékről, leszámol ellenségeivel. Nézzetek be Jerry Jörgson kocsmájába s gondoljátok meg, hogy mindenki hasonló sorsra jut, aki ellenünk támad. Ezt üzeni
Al Broon.”

Gene Backston arca rákvörös lett, majd elsápadt, mint a hó; az emberek jól tudták, mire gondol. Félév előtt Gene Backston járt elől abban a küzdelemben, amit Fred Keswick indított Al Broon bandájának kiirtására. A banditák akkor bevették magukat a Monte Horn sziklarengetegébe s Gene Backston portája pár hónap múlva porig égett. Ez volt az utolsó eset, hogy Fort Providence lakosai nyíltan háborút viseltek Al Broon bandája ellen; most pedig maga a bandita az, aki támad.

Amint Gene Backston végzett az olvasással, az embergyűrű újra meglódult, ezúttal Jerry Jörgson kocsmája felé.

A kapunál váratlanul kavargódás keletkezett;

azok, akik elől rohantak, megborzadva hőköltek vissza, az utánuk igyekvők pedig a nyakukat nyújtogatva igyekeztek megtudni az ijedtség okát.

Elsőnek az öreg Gene Backston nyerte vissza hidegvérét.

A küszöbhez lépett, amely előtt hosszan elnyúlva, csizmás, vörösinges férfi holtteste feküdt. Már órák óta halott lehetett, mert ruháját belepte a hó s arca, görcsösen összehúzódott ökle csontkeményre fagyott. Szeme félig nyitva, üvegesen meredt a döbönt embertömegre, mintha gyilkosát keresné.

Backston fölébehajolt.

— Jimmy, az istállószolga... — mormogta résztvevő hangon; — Alaposan elbántak a szegény ördöggel.

Átlépte a holttestet és bement az ivóba. A hosszú szobában rend volt, csupán egy feldőlt asztal jelezte, hogy a falak között küzdelem folyhatott. Az asztal alól egy pár szőröcsizma állt ki, távolabb fagyos vértócsa éktelenkedett.

Backstonból kitört a felháborodás.

— Aljas bitangok, rosszabbak a coyotenál is. Vajjon mi történt Jerry Jörgsonnal?

— Ezek után nem nehéz elképzelni... — dörmögte egy öreg rowdie és berúgta a hátsó ajtót, amely a ház belsejébe vezetett.

De ebben a pillanatban, mintha csak a találgatásra érkező válasz lett volna, halk, fájdalmas

nyögés hallatszott, majd Backston hangja egyik mellékszobából.

— Ohhoé... ide, emberek...

A szürke, téli világosságnál ijesztő kép tárult a betóduló férfiak elé.

A földön szanaszét négy megkötözött ember hevert; az asztalon, rákötözve a nehéz tölgyfalapra, Jerry Jörgsont, a kocsmárost pillantották meg.

Szánalmas állapotban voltak valamennyien. A kocsmáros arcát vastagon elfedte a megalvadt vér, homlokán hatalmas dudorodás éktelenkedett.

Backston késével csakhamar elvágta Jörgson kötelékeit, mialatt a többiek a cselédségbe igyekeztek lelket önteni.

Jörgson azonban csak percek múlva jutott szóhoz.

— Megtámadtak... éjjel... legalább tizenötven lehettek... felforgatták az egész házat s csak akkor kegyelmeztek, amikor minden pénzeimet nekik adtam. Ó, jaj, bár inkább pusztultam volna el... koldussá tett egyetlen éjszaka...

— Az ördögbe, Jörgson... eddig férfinak ismertelek...

— Hagyjatok... bár inkább engem is megöltek volna...

— Fogd be a szádat... inkább a fegyvereidet vedd elő. Keswicknek rögtön itt kell lennie, azután rájuk megyünk. A vihar miatt nem juthattak messze...

Hirtelen elhallgatott és csodálkozva körül-

nézett. Az emberek arcán hasonló csodálkozás kérdőjelezett, amíg végre valaki hangosan is megmondta, amire gondolt.

— Ezer ördög és pokol... hol lehet Keswick?

Backston arca elkomorodott.

— Lehetetlen, hogy nem hallotta volna a harangszót. Ha tehát nem jött ide legelsőnek, az annyit jelent, hogy nála is baj van. Még hozzá nagy baj...

Ebben a pillanatban fiatal leány lépett a szobába. Dióbarna haja rendetlen fürtökben röpködött prémsapkája körül; cápadt arca és rémült tekintete elárulta, hogy meglátta már a kint heverő holttesteket.

Két kezét pihegő mellére szorítva megállt az ajtófélfához támaszkodva.

— Mi történt itt?... Jörgson... Backston... az égre, beszéljenek...

A norvég korcsmáros leült, mint aki nem tud a lábán megállni. Backston gyanakvó arccal közeledett a leányhoz.

— Miss Mary... hol van a bátyja?

A lány szeme kerekrenyilt.

— Hát nem tudják? Az éjszaka valaki rálőtt itt a kocsmaudvaron. Súlyosan megsebesült. Félig eszméletlenül fekszik, de azért ide akart jönni, amikor megkondult a harang... Most Connie van mellette.

— Connie Harlick?

A kérdést Jerry Jörgson tette fel, olyan vá-

ratlan energiával, hogy mindenki kíváncsian nézett rá. Mary Keswick is csodálkozva fordult feléje.

— Igen, ő... miért kérdi?

Jörgson felállt, megsimitotta az arcát, mintha a támadás emlékét akarta volna kitörölni emlékezetéből. Körülnézett.

— Ismerhettek emberek, nem vagyok vádaskodó természetű, — mondta különös, mély hangon. — Tegnap este azonban tízen is tanui voltunk, hogy Fred Keswick Jack Harlickkal veszekedett. Jack szörnyen indulatos volt és revolverrel fenyegetőzött. Aztán együtt távoztak, mintha...

Elharapta a szót és ismét körülnézett. Legálább féltucat ember bólogatott helyeslően. Mary Keswick az ajkai elé kapta tenyerét.

— Csak nem akarja azt mondani, hogy...

— Semmit sem akart mondani, — vágott közbe Backston, — Keswick majd megmondja, hogy ki támadta meg. Menjünk hozzá, emberek...

A menet elindult. Jerry Jörgsont két rowdie támogatta, a négy megkötözött cseléd közül azonban csak kettőbe sikerült lelket önteni. A másik kettő visszamaradt s Gunny felügyelete mellett rozspálinkával próbálta visszaállítani régi erejét.

Fred Keswick valóban szánalmas állapotban volt. A golyó a jobb csipőjén hatolt be s bár nem érintett nemesebb szerveket, szörnyű roncsolást végzett az izmok között. A sergeant arcán meglátszott, hogy pokoli kinokat tűr el, de azért igye-

kezett nyugodt arccal fogadni a szobába tóduló látogatókat.

Gene Backston az ágyhoz lépett.

— Hallo Freed... mi történt veled?

— Semmiség... Connie már eltávolította a golyót és bekötözt. Mondhatom, többet ér, mint akárhány orvos.

— Az ám, Miss Connie... örülök, hogy látom.

A megszólított fiatal leány elfordult, hogy elrejtse zavarát. Piros arccal, mentegetőzve szólt hátra az emberek felé.

— Hiszen tudják, hogy minden sebesület én kötözök be Fort Providenceben.

Backston vidáman kacsintott.

— All right... Meg is gyógyul valamennyi. Reméljük, Fred sem lesz kivétel.

A sebesült türelmetlen mozdulatot tett.

— Ne fecsegjetelek annyit. Tudni akarom, mi történt?

Backston letelepedett az ágy szélére. Kényelmes lassúsággal pipára gyújtott, aztán pár kurta szóval elmondta a történeteket.

— Jerry Jörgsonnak, — fejezte be a mondkáját általános helyeslés közben, — határozottan szerencséje volt. Nem tudok arról, hogy Al Broon valaha is kegyelmet adott volna valakinek.

A kocsmáros keserves arcot vágott.

— Csakhogy ez a kegyelem a vagyonomba került. Bár inkább lett volna fegyver a közelemben, hogy meghalhattam volna védekezés közben.

A sergeant megértően bólogatott. Csendesen kérdezte.

— Senkit sem ismertél fel a támadók közül?
A kocsmáros vállat vont.

— Sajnos, nem. Valamennyien álarcban voltak. De azt hiszem, nem nehéz összefüggést találni az ellened elkövetet merénylet és az éjszakai események között. Nem gondolod?

Fred Keswick szeme megvillant.

— Hogyan érted ezt, Jörgson?

A kocsmáros a vállait vonogatta és Connie felé pislantott.

— Nehéz erről beszélni Miss Connie előtt.

— Beszélj nyugodtan.

— Hát, amikor te Jack Harlickkal összevesztél, a fiú már elintézte a maga dolgát azzal a texasi jövevényvel. Azután te megkaptad a magad golyóját, s később valaki beengedte a házba a támadókat. Szerencsétlenségemre elaludtam s így nem vettem észre az árulást.

Gene Backston elvörösödött.

— Ne kertelj, Jörgson, — mondta dühösen — az imént gyilkossági kísérlettel vádoltad meg Jack Harlicket.

A kocsmáros nagyot nyelt.

— Nos hát... igen. Keswick tegnap Jackkal távozott, de előbb sokáig veszekedett s a fiú revolverrel fenyegetőzött. Az a gyanúm, hogy összejátszott azzal a texasival, aki Al bron bandájának előhírnöke lehetett.

Valaki elkiáltotta magát.

— Az ám... hová lett a revolverhős...?

— Megszökött — dörmögte Jerry Jörgson a homlokát tapogatva. — Tudtam, hogy ez lesz a vége.

Mary Keswick hevesen szembefordult a kocsmárcssal; a bátyja egyetlen kézmozdulata azonban megállította. A csendőr gyenge hangon beszélt; látszott rajta, hogy az események erősen kimerítették.

— Mi a véleményed, Backston?

— Hm... A kocsmáros alighanem fején találta a szeget. Lehet, hogy te védeni akarsz Jackot, de...

— Senkit nem akarok védeni. Én a kocsmajátékjában elbúcsúztam a fiútól s láttam, amint hazafelé indult. Nem tudom, ki lőtt rám... a viharban nem vettem észre magam mögött senkit.

— Keswick... hát nem védi meg Jackot?... Lehetségesnek tartja, hogy gyilkosságra vetemedjen?...

Az őrmester elfordította a fejét.

— Nem hiszek róla semmi ilyesmit Connie — mondotta egyre gyengülőbb hangon — ellenkezőleg azt akarom, hogy az igazság kiderüljön. Hol van a bátyja?

— Azt mondta, fenyőfáért megy az erdőbe. Hiszen tudják, német származásúak vagyunk; karácsonykor fenyőfát szoktunk díszíteni.

Jörgson elvigyorodott.

— Nem rossz. Fenyőfáért ment ilyen viharban. Ki hiszi ezt el neki?

— Ha itt lenne és megmutatná az ökleit, maga is elhinné — toppantott hevesen Connie. — Jack nem fél a vihartól és különben sem ment messze.

Fred Keswick felemelte a kezét.

— Elég — legyintett, azután Backstonhoz fordult. — Old Gene... rád bízom, hogy az igazságot keressétek. Én, sajnos, mozdulni sem tudok.

Vértelen kezével a rowdie felé nyújtotta a sheriff-jelvényt, azután sápadtan hátradőlt párnáira. Backston a mellére tűzte a kék, zománczott csillagot.

— All right, Keswick. Rövidesen hallani fogsz rólam. Good day.

Amint az utolsó látogató is kitette a lábát, Mary hevesen bátyja felé fordult.

— Fred... hogy tehetél ilyet?

A sergeant gyengéden elmosolyodott.

— Mit tettem, Mary?

— Ezek itt meggyanusították Jackot és a texasi cowboyt. Te pedig túrted, holott jól tudod, hogy Bob Craddie hozott haza.

— Elfelejtet, hogy Al Broon bandájával állunk szemben. Bob Craddie becsületes fickó, most már én is tudom. Régen gyanítom, hogy Al Broonnak szöveségese van Fort Providenceban, de csak most először lobbant fel némi kézzelfogható gyanú.

Connie Harlick közelebb jött. Arca még most is sápadt volt az izgalomtól, de azért nyugodt hangon szólt:

— Gyanú? Miféle gyanú?

— Az egyik az, hogy Al Broon mindig Gene Backstont tartotta legveszedelmesebb ellenfelének s most, amikor váratlanul lecsapott a falura, mégsem Backstonnál tett látogatást, hanem Jerrynél. A másik pedig, hogy Al Broon nem kér, de nem is ad kegyelmet; Jerry Jörgson pedig, amint lát-hatátok, jóformán sérülés nélkül úszta meg a kalandot.

— Borzalmas, amit mondasz — suttogta Mary. — Hát már Backstonban és Jörgsonban sem bízhatunk...?

— Sajnos, nem. Azt hiszem, hogy kettőjük közül az egyik áruló. Van azonban egy férfi, akinek hasznát vehetnénk a meginduló küzdelemben: Bob Craddie. Ő még új ember a környéken, Al Broonnak tehát nem volt alkalma sem ígéreteikkel, sem fenyegetésekkel a maga pártjára hódítani.

— Csakhogy Bob Craddie a hegyekbe ment.

— Azt mondta, rövidesen visszatér. Ha valaki elbemenne és idehívná, mielőtt azok félreállíthatnák, lenne egy emberünk, akinek a golyója biztosan célba talál, s aki a döntő pillanatban nem fordulna ellenünk.

Mary gyors mozdulattal a kabátja után nyult és magára öltötte. Connie ijedten nézett rá.

— Hova készülsz, Mary?

— Craddie azt mondta, hogy a Monte Horn felé indul. Onnan pedig csak egy úton térhet vissza. Egyszerűen elbemenyek s mielőtt bárkivel szót válthatna: idehozom.

A beteg felkönyökölt. Sápadt arcán mosolygás suhant végig.

— Ezt vártam tőled, Mary — mondta melegen. — A hugom vagy, megállod a helyedet akkor is, ha baj van. Vigyázz magadra s lehetőleg úgy intézd a dolgodat, hogy senkivel se találkozhas azok közül.

— És Jack? Mi lesz vele, ha Jörgson vádja alapján Backston letartóztatja?

A kérdést Connie tette fel. Arcán szorongó félelem ült és látszott rajta, hogy kishijján sírvafakad. Keswick megnyugtató mosollyal fordult feléje.

— Nyugodjon meg, Connie — mondta csendesén. — Jack tudja, hogy mit csinál s azt hiszem, hogy mindnyájunk közül őt fenyegeti legkevesebb veszedelem.

III. FEJEZET.

A harc megindul.

1.

A szél dühös erővel rontott le a Monte Horn oldaláról, mintha az egész erődöt mindenestől a tóba akarta volna sodorni. Craddie nem tudta megállapítani, vajjon havazik-e vagy csak a porráfagyott hóval játszik a szél; a szúrós, apró kristályok azonban befészkelődtek a bőr és a ruha közé

s megoldva, hideg patakokban csordultak végig a testén.

A hat kutya inszakadásig húzott; nyelvük lógott, lábuk reszketett az erőlködéstől, de azért aránylag sebesen ragadták magukkal a szánkót a kavargó, vad sötétségben. Bob Craddienek már a tő befagyott medre fölött is a Monte Horn ködbevesző jeges csúcsa mutatta meg az irányt; most inkább a kutyák ösztönére bízta magát. Arra számított, hogy a havazás alábbhagy s akkor megpillantja McCrea kunyhójának fényét; a hideg, fehér por azonban egyre sűrűbben kavargott előtte, úgy hogy végül már a saját kinyújtott kezét sem látta. Később az út emelkedni kezdett és itt-ott vízmosások buktatói szakították meg. A szán néha valósággal elsüllyedt a hóban s ilyenkor Bobnak is segítenie kellett, hogy továbbjuthassanak.

Egyik ilyen akadálynál Betty, a másodiknak fogott harapós kutya vészesen felüvöltött és elterült a hóban. Bob megpróbálta lábraállítani, de nem sikerült. Végigtapogatta a kutyát s akkor kiderült, hogy a szerencsétlen pára eltörte egyik lábát. Nem volt más mód; a cowboy leszerszámozta Bettyt, azután a füle mögé szorított revolverrel örökre megváltotta szenvedéseitől.

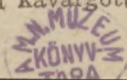
A helyzetet még súlyosabbá tette, hogy a hideg egyre erősödött. Craddie úgy érezte, hogy lábai lassan érzéktelenné válnak s bármennyire igyekszik is vérét mozgásban tartani, ereje fokozatosan elszáll.

Kezdte belátni, hogy esztelenül vakmerő feladatra vállalkozott, amikor a hóvihar ellenére útnak indult. Már-már elhatározta, hogy védettebb helyet keres és sátort ver, amikor hirtelen — lát-szólag egészen közel — fény villant meg a szeme előtt. Az út itt egészen meredeken kapaszkodott fölfelé s Bob újult erővel sarkalta gyorsabb iramra kutyáit.

De megint csalódnia kellett; a villanás, amely éppen olyan volt, mint valami kunyhó ablakán kiszűrődő fény, a hóföngeteg egy-egy tizedmásodpercnyi szünetében megvillant ugyan néha, de sehogyan sem akart közelebb jönni. Mintha futott volna a szánkó elől, egyre vadabb, járhatatlanabb utakra csalta a vakmerő vándort.

Másfélórás lihegő küzdelem után végre minden átmenet nélkül bontakozott ki Craddie előtt a fényforrás képe. A hegyoldal itt katlanszerűen bemélyedt és a meredek sziklafalhoz támaszkodva, derékvastagságú tölgyfarönkökből épített kunyhó állott. Jack Harlick azonban tévedett, amikor kunyhónak nevezte az épületet. Háznak is beillett valamikor, sőt talán még pár óra előtt is. Mire azonban Craddie a fáradságtól lihegve megállt a közelében, már csak lángoló, üszkösödő romhalmaz volt.

A hatalmas gerendák közül csak a legvastagabbak égtek sísteregve a rájuk hulló hó vizes gyöngyszemei alatt; az oldalfalak és az egykori tető már bedőlt s az izzó zsarátnok fölött szivárványos színekben kavargott a téli zivatar.

Bob Craddie pár percig bémult tehetetlenség-gel nézte a pusztulást.

Elkésett.

A derék John McCrea összeégve hever vala-hol a romok alatt; lehet, hogy önmagától gyulladt ki a kunyhó s a súlyosan sérült ember nem tudott kimenekülni a lángok közül; de lehetséges az is, hogy bűnös kezek megelőzték a baráti segítséget.

Bob Craddie vadul felüvöltött erre a gondola-tra és észre sem vette, hogy nyitott száján ke-resztül, égető fájdalommal hasít tüdejébe a fagyos levegő. A kutyák szűkölve hátráltak a szokatlan látvány elől, majd Pluto hátsó lábaira ülve, feltar-tott fejjel, panaszosan üvölteni kezdett.

A férfi megdöbbenve nézte az állatokat. A kutyáknak ezt a kétségbeesett, idegtépő hangját jól ismerte még a vadnyugatról; akkor szűkölnek így, amikor halottat éreznek a közelben.

Gyors elhatározással egészen megközelítette az égő kunyhót s lassan körüljárta, mint az indiá-nok az áldozati tüzet. Arcát a parázs forrósága égette, izzadt hátát dühösen cibálta a jeges szél. A tűz néhány lépés szélességben megolvasztotta a havat, a hólé azonban ismét megfagyott s valósá-gos korcsolyapályává tette a kunyhó környékét. Bob Craddiet minden pillanathan az a veszély fe-nyegette, hogy belezuhan a tűzbe.

A kunyhó keleti oldalán, ott, ahol valamikor a kijárat lehetett, sötét tömeg feküdt. A tűz rőt fénye éppen odavilágított s tisztán látni lehetett

a bőrkabátot, amelynek prémjét erősen megpörkölték a lángok.

Bob Craddie odarohant és megfordította a merev, jéghideg testet. A parázs fényétől kísértetiesen megvilágítva, John McCrea eltorzult, viasz-sárga arca meredt rá. Homloka közepén sötét lyuk tátongott.

A cowboy arca megmerevedett, amint a halott fölé hajolt. Nem esküdött bosszút és nem átkozódott, ebben a pillanatban már megpecsételődt a derék ír gyilkosának sorsa.

Körülnézett. McCrea felszerelési tárgyai mind a tűzben veszttek. Valószínűnek látszott, hogy a vagyont ígérő titok megfejtése is a lángok martaléka lett. Bob Craddie ennek ellenére gyors kezekkel végigkutatta a holttest ruháját. Valamennyi zseb üres volt. A gyilkos tehát kirabolta áldozatát. Bob feltépte a zubbonyt és a gyűrött ing alá nyúlt.

Apró jegyzőkönyv papírlapjai zizzentek meg a kezében. A Wildwest cowboy népe a nyakába kötött kis zacskóban őrzi legfontosabb kincseit; úgy látszik ezzel a szokással nem voltak tisztában a halottrablók. Bob nem sokat habozott; zsebre tette a jegyzőkönyvet és felállt, hogy addig is biztonságba helyezze a holttestet, amíg később eltemetheti.

Gyors mozdulattal ugrott talpra s ez volt a szerencséje, mert ugyanebben a pillanatban vészjósló zizegéssel húzott el füle mellett egy revolvergolyó és valóságos szikraesőt verve, a parázs közé csapott.

Az elmúlt órák eseményei megtanították Bob Craddiet arra, hogy itt északon, a lövés villanását s a dörrenést is egyszerűen elnyeli a vihar; nem igyekezett tehát célpontot keresni, hanem öles ugrásokkal a szánkója felé rohant. Két halk pukkanás és újabb zizegés jelezte, hogy támadói a sötétségben és a kavargó hóviharban egyáltalán nem urai a fegyverüknek; de akkor már Craddie kutyái meglódultak s a kíméletlen ostorcsapások hatása alatt vonítva ugrottak neki a lejtőnek.

A cowboynak éppen csak annyi ideje volt, hogy futtában ráhasaljon a szánkóra; mire eszébe jutott, hogy legalább a forma kedvéért viszonzni kellett volna a tüzelést, a parázsló kunyhó már ugyanolyan távoli, kósza fénypontnak látszott csak, mint kétórával azelőtt.

Meg sem próbálta irányítani a kutyákat. A nyaktörő rohanásban minden erejét össze kellett szednie, hogy a szánkón maradhasson, de meg azt is jól tudta, hogy az állatok biztosabban megtalálják visszafelé az utat, mint ő maga.

Eszeveszett rohanás volt, de azzal az előnnyel járt, hogy nem üldözhatték. A vihar percek alatt elsöpört minden nyomot s az üldözők csak vaktában vághattak volna neki a hómezőnek.

Mire a lejtő aljába értek, keleten, a tópart fölött már látszott a hajnal derengése; a nappali fény azonban nem adott világosságot, legfeljebb a szálló hókristályokat festette valamivel világosabb szürkére. Az eget alacsony, feketésszürke

felhők takarták és néha gyér, kopaszágu nyirfacserjéken gázoltak át a kutyák.

A kimerült állatokon azonban már látszott, hogy nemsokáig bírják a rohanást. Craddie aggodva tekintett hátra és fagyos kezével ügyetlenül próbálgatta revolvereit; érezte, hogy ha haragra kerülne a sor, menthetetlenül alulmaradna.

Megmaradt kevés rumjával igyekezett erősíteni magát és lassúbb futásra csendesítette az állatokat. Fogalma sem volt arról, hogy helyes irányban haladnak-e, s a rázkódó szánon az iránytű is felmondta a szolgálatot.

A hajnali szürkülettel azonban megcsendesedett a hóesés és a látási viszonyok is megjavultak. Délkeleten messze elhúzódó dombosor halvány körvonalai tűntek fel és Craddie most már tudta, hogy nagyjában helyes úton jár. Ha bírják a kutyák s kimerültségtől égő szemei dacára ébren tud maradni, alkonyatra eléri Ford Providencet. Lekecmergett a szánkóról s bár minden lépésnél éles fájdalom nyilalt fagyos izmaiba, szaladni kezdett a kutyák mellett.

Amint hátratekintett, a lassan tisztuló égboltozaton pillanatra elébe tűnt a Kék Csillag, a Blue Star. Olyan volt, mint valami távról felhangzó, gyenge és félénk figyelmeztetés...

Később, pár mérföldnyire Ford Providence első házáitól, friss szánkórómokat pillantott meg a puha hóban. A nyomok az erdő felől jöttek, de azután elkanyarodtak északkelet felé,

amerre a tópartot szegélyező erdő fekete vonala látszott.

Craddie ügyet sem vetett a nyomokra. Azt hitte, valamelyik vadfogó haladt el erre szokott cserkészútján s szívből örült, hogy az út további részét kitaposott mesgyén tehetette meg. Mire a nap — a felhők fölött, láthatatlanul — ismét elérte a láthatár szélét, a cowboy kérefagyott arcával befordult Jerry Jörgson kocsmájának udvarába. Látta, hogy néhányan megrökönyödött, kíváncsi képpel közelítenek feléje, de sokkal fáradtabb volt, semhogy törődni tudott volna az ácsorgókkal. Kutyái elé odavetette a szarvasfaggyú maradványait, támolygó lépésekkel áthaladt a néptelen ivón s negyedóra múlva az ágyon hevert farkasordítóan hideg szobájában. Elaludt anélkül, hogy evett volna valamit.

2.

Connie Harlick csészében meleg levest hozott be és megállt a sergeant ágya mellett.

— Igya meg ezt, jót fog tenni.

A sebesült azóban eltolta a csészét és a leány keze után nyúlt.

— Connie, mondani akarok valamit.

— Majd holnap, ha megerősödik.

— Nem, nem... Jack tegnapi rámtámadt maga miatt. Kést rántott, amiért meglátogattam.

— Tudhatta volna, hogy errefelé nem szokták meglátogatni a lányokat, amikor egyedül vannak.

— Tudom, Connie... De most sem mondhatok mást, mint amit akkor mondtam. Szeretem és feleségül akarom venni.

Halkan, csaknem suttogva beszélt s az arcán látszott, hogy minden szó megerőltetésébe kerül. A lány végigsímitotta homlokát és felállt.

— Ne beszéljünk most erről, Keswick. Maga beteg, Jackot pedig talán vád alá helyezik gyilkosság kísérlete miatt.

— Nem. Jacknak semmi baja sem lesz. Én tudom, hogy nem is volt nála revolver.

— Ezt mondja el Backstonnak, meg a kocsmárosnak.

Keswick nagy erőlködéssel felkönyökölt.

— Jó... ha maga nem akarja, hogy beszéljek erről a témáról, hagyjuk. De kérem, feleljen egy kérdésemre. Jack azt mondta, hogy Jerry Jörgsonhoz akar feleségül menni. Igaz ez?

Connie Harlick szeme kerekrenyílt.

— Jörgsonhoz? Én? Maga álmodik, Keswick.

— Jack mondta... És azt is tudom, hogy azért beszélt így, mert Jörgsonnal együtt csempészik a Hudson-öböl Társaság prémjeit.

— Keswick...

— Így igaz. Jack azért haragszik rám, mert az ősszel lelepleztem. Akkor magára való tekintettel nem akartam bántani, de ha ő kényszeríti magát Jörgsonhoz...

— Jack egy szót sem szólt nekem eddig. De azt hiszem, okosabb, ha most elmegyek. Magának pihennie kell.

Keswick fáradtan dőlt vissza párnáira. Arcát halotti sápadtság borította, de nem ellenkezett. Connie felvette kabátját és csendesen betette maga mögött az ajtót. A fagyos szél pirosra csípte az arcát, amint sietve megindult hazafelé a keskeny úton.

*

Jack Harlick szánkója sebes vágtatással kanyarodott be a tó felől a házak közé. A kutyák, mintha megéreztek volna a közeli pihenést, vidám csaholással üdvözölték a füstölgő kéményeket. Jack kinyitotta a kaput és a fészerhez vezette az állatokat. Feltűnt neki a szokatlan csend, amely fogadta, de nem akart addig bemenni a házba, amíg az állatokat ki nem fogta. Lehúzta kesztyűit és gyors kezekkel szabadította meg a kutyákat a szíjazattól. Csak akkor fordult vissza meglepődve, amikor a háta mögött mély basszus dörrent meg.

— Good day, Jack. Megérkeztél?

Gunny, a tapper, állt a háta mögött. Jack arca elkomolyodott. Bizalmatlanul nézte végig az izgatottan látszó embert.

— Mi keresel itt, Gunny?

— Backston szeretne beszélni veled.

— Backston? Hát ő is itt van? Csak nem történt valami?

Gunny nem felelt. Jack Harlick önkéntelen mozdulattal visszaigazította a kutyákra a szíjakat, azután a ház felé indult. A tapper követte.

Egyikük sem vette észre, hogy a kutyák szokásuk szerint követték gazdájukat maguk után húzva a szánt.

Jack Harlick csodálkozva nézett körül a szobában. Connet nem látta sehol, az asztal mellett azonban ott pipázott Backston s még néhányan a Ford providencei rowdiek közül.

— Good day. Mi történt, old Backston?

— Elsősorban neked kell tudnod, hogy mi történt. Miért sebesítetted meg Fred Keswicket?

A fiatalember megtántorodott és az arca is halványabbra vált egy árnyalattal. De azért nyugodtan lépett közelebb.

— Ostobaságokat beszélsz, Backston. Mindenki látta, hogy Jerry Jörgson kocsmájából egyenesen hazajöttem tegnap este. Ma pedig hajnal óta az erdőt jártam.

— Fred Keswicket tegnap lelőtték Jörgson kocsmájának udvarán. Te lőtted le, Jack...

Backston felállt és közelebb lépett. Mintha csak véletlenül történt volna, a rowdiek is felálltak, úgy hogy széles félkör képződött Jack körül. A fiatalember elvesztette türelmét.

— Most már elég a tréfából. Nem tudom ki vádolt meg, de nem ajánlom, hogy hozzámnyúljon valaki.

Game Backston mellén megcsillant a sherif-jelvény.

— Fogjátok le...!

A rowdiek gyűrűje meglódult. Néhány markos kéz előrenyúlt, de Jack sem volt rest. A pil-

lanat tizedrésze alatt szétvágta két kemény öklét s a jobbra-balra hulló embertesteken átgázolva, elérte az ajtót.

Backston revolveréből láng villant, a golyó azonban megakadt az ajtófélfában. Jack Harlick két hatalmas ugrással elérte a szánkót. Kezében megcsattant az ostor. Mire Backston felrántotta az ajtót, hogy a menekülő után tüzeljen, a szánkó már befordult a Monte Horn felé vezető útra.

3.

A korai alkonyat ráterítette szürke palástját Ford Providencere. Az alacsony hófelhőket elkergette a szél, helyettük azonban vastag köd húzódott elő a tó medre felől.

A korai estében könnyű szánkó tünt fel a Great Slave felől. Végigügetett az erőd egyetlen utcáján és megállt Fred Keswick háza előtt. A jármű három utasa közül kettő belépett a kapun, egy pedig megállt a szánkó mellett, mélyen a szemére húzott süveggel. Mély, dörmögő hangon szólt társai után.

— A pokolba is... Siessetek, mert minden pillanatban a nyakunkra jöhetnek.

A két férfi nem felelt. Áthaladtak a keskeny hosszú udvaron és zajtalanul megnyitották a házba vezető ajtót, amelyet Connie csak betámasztott maga után.

Fred Keswick a leány távozása után elszunnyadt. Arra riadt fel, hogy két álarcos alak áll

meg az ágya előtt. Pillanatig arra gondolt, hogy talán a láz úz csalóka játékot vele, de azután hirtelen megismerte az egyik betolakodót. Keze öklöbbszorult s minden erejét összeszedve felült. Balkeze a vánkos alatt megmarkolta a revolver agyát.

— Mit kerestek itt?

— Téged, Fred Keswick. Al Broon nem végez félmunkát.

Mire kimondta a szavakat, két revolver csöve meredt a sebesült felé. Keswick arca eltorzult. Bár embertelen fájdalmai lehettek, revolvért tartó balkeze váratlan fürgeséggel emelkedett fel.

Szinte ugyanabban a pillanatban dörrentek el a fegyverek. Egyik bandita mélyen felsóhajtott, tántorogva tett néhány lépést az ajtó felé, azután arcrabukott. A másik kezében tartva a füstölő revolvért, előrehajolt. Fred Keswick hörögve vergődött az ágyon, a torkából előtörő hang azonban pillanatról pillanatra gyengült.

A bandita elégedett arccal bólintott. Visszatette revolverét tokjába és összegombolta kabátját. Pillanatig tétovázva megállt társa elnyult teste mellett, de azután átlépett rajta és betette maga mögött az ajtót.

A szánkónál várakozó társa türelmetlenül intett feleje.

— Ezer ördög... Olyan lövöldözést csaptatok, mintha ötven ember harcolt volna egymással. Siessünk...

— All right. Fred Keswick halott.

— És Fray? Mi a poklot késlekedik odabent?

— Fray is halott. Fred Keswick revolvère még a halál árnyékában is célbatalált.

A bandita megszuhogtatta ostorát s a szánkó sebessé irammal eltűnt az alkonyatban.

IV. FEJEZET.

A Hódok Völgye.

1.

Amikor Bob Craddie felébredt, koromsötétség vette körül. Tapogatózva lámpát gyújtott és amilyen gyorsan csak meggémberedett tagjaitól tellett, felöltözködött. Most, hogy kipihente magát, valamivel higgadtabban ítélte meg az eseményeket. Kétségtelen, hogy John McCreat meggyilkolták és nagyon valószínű, hogy az ír titka is a banditák birtokába jutott. Az első teendő tehát, értesíteni a sheriffet, s amilyen gyorsan csak lehet, nyomába ragadni a tetteseknek.

Bob Craddie ismerte önmagát. Tudta jól, hogy barátjának meggyilkolása miatt akkor is bosszút áll, ha vállalkozásáért az életével kell megfizetnie. Elhatározta, hogy azonnal a sheriff házába megy.

Lement az ivóba. Ezen az estén nem szólt a tépett húrú zongora, a rowdiek, a tapperek és halászok komor csendben ülték körül az asztalo-

kat. A leghosszabb asztal mellett Jerry Jörgson ült s nagy hevvel magyarázott valamit. Amint a belépő cowboyt megpillantotta, felállt.

— Hallo, Craddie... Jó, hogy jössz, beszélni akarok veled.

— Nem érek rá.

A kocsmáros felállt. Hatalmas vállaival az ajtónak támaszkodva szembefordult.

— Ne siess. Mondom, hogy beszél-nivalóm van veled. Ha akadémkoskodsz, könnyen golyót kapsz.

Bob Craddie megtorpant. Szeme kutatva járt körül a vad és felhevült arcokon. Az asztal mellett ülők szeméből nem sok jót olvashatott ki. Megállt és csipőre tette a kezét.

— Mit akarsz, Jörgson?

— Csekélység az egész — gunyolódott a kocsmáros. — Backston parancsára le akarlak tartóztatni Tim Path meggyilkolása miatt. S arra is felelned kell, hogy merre jártál tegnap óta...?

Craddie szemei keskeny csikká szűkültek. Pillanat alatt megértette, hogy a jelenet előre el volt készítve s a játékban a tét: az ő élete.

Csipőre tett keze villámgyors mozdulattal lecsúszott övére és a következő másodpercben a két Colt csőve renyegető félkört írt le a levegőben a megrettent társaság felé.

— Vissza! Ismerhettek tegnap óta. Aki közeledik, halálfia...

Néhány lépést tett az ajtó felé. Jörgson sápadt arccal hátrált előtte és Bob Craddie lassan

az ajtóhoz került úgy, hogy szembefordult a kocsmá népével. Egyik revolverét zsebre téve, megragadta a kilincset, másik keze ugyanakkor felemelkedett. A Colt eldőrdült s a lámpa ezer darabra hullott szét. A cowboy kiugrott az ajtón és végigrohant a keskeny úton az utca felé. Várta, hogy lövések dörrenjenek utána, Jörgson azonban, úgy látszik, leintette az embereket.

Párszáz lépéssel távolabb Craddie lassított és tüprengve folytatta útját Keswick háza felé.

Nem tudta elgondolni, mit akarhatott tőle Jörgson, csupán azzal volt tisztában, hogy el akarták tenni láb alól.

Vállat vont. Tudta, hogy az emberélet északon sem drágább, mint vadnyugaton s élete folyamán eléggé hozzászokott ahhoz, hogy megvédje önmagát.

Fred Keswick háza előtt megtorpant. Az ablakok sötéten meredtek feléje s a ház környéke is kihaltan látszott.

Kis tétovázás után belépett az ajtón. Tapogatózva igyekezett tájékozódni, majd gyufát gyújtott, úgy haladt át a tágas előszobán. A lakószoba küszöbén puha testbe botlott, s hirtelen fájdalmas nyögés ütötte meg a fülét.

— Az ördögbe... — mormogta magában — mi történhetett itt?

Gyufája lángjánál viaszsárga, fájdalmasan vonagló arcot pillantott meg. Botorkálva körüljárt a szobában, míg sikerült megtalálnia a lámpát. A fellobbanó fénynél megpillantotta Keswick

holttestét az ágyon. Egyetlen szemvillanás meggyőzte arról, hogy a sergeant órák óta halott. Vad düh feszítette a mellét. Hiszen Ford Providence rosszabb, mint a legvadabb vadnyugat. A sebesülthöz lépett és kiméretlen erővel megrázta a vállát.

— Pokolfajzat... Mondd meg, hogy mi történt itt, vagy kiszorítom belőled a lelket...

A sebesült felnyitotta a szemét. Szakállas arcán torz mosolygás jelent meg.

— Keswick halott, — dünnyögte alig érthető hangon. — Al Broon ölette meg...

— Al Broon embere vagy?

— Yes... De nem én gyilkoltam. Gentson volt a tettes...

— Gentson...

Bob Craddie felállt. A sebesült azonban egy kézmozdulattal visszatartotta.

— Várj még... ne hívd az embereket... engem már úgy sem lehet börtönbe csukni...

— Mit akarsz?

— Gentson itt hagyott, pedig magával vihetett volna... — kinyújtott keze hirtelen görcsösen megmarkolta a cowboy karját. — Megérdemlik, hogy ők is elpusztuljanak... Hallgass rám... Al Broon és bandája a hegyek között meggyilkoltak egy McCrean nevű embert... aki megtalálta a Hódok Völgyét... Elszedték tőle a titkot és megindultak a White Death felé... Mondd meg nekem annak a Bob Craddienek, akit McCrean várt,

amíg élt... Azt üzenem, bosszúlja meg az én halálomat is...

A cowboy szánakozó arccal hajolt a haldokló fölé.

— Én vagyok az a Bob Craddie, akiről beszéltél. Ha vigasztalás neked, megígérhetem, hogy megbosszullak John McCrea halálával együtt.

— All right... S ha legyőzted őket, mielőtt agyonlőnéd Al Broont, ne felejtsd el megmondani neki, hogy Ben Fray árulta el. De siess... Ne késlekedj soká, mert Keswick huga is a kezükben van.

— Kicsoda?

— Mary Keswick... elrabolták...

A bandita hirtelen elhallgatott, csak szája vonaglott tovább, mintha beszélni akarna. Vér buggyant a száján, egész testén remegés rángott végig, azután lassan kinyújtózkodott. Meghalt.

Bob Craddie felemelkedett. Irtózva nézte a két halottat, akik csendesen, megbékélve feküdtek egymás mellett. Egy csendőr és egy bandita: — a halál egyenlővé tesz üldözőt és üldözöttet.

Megfordult és kiment az udvarra. Töprengve nézett szét. Önkéntelenül is összefüggést keresett a tegnapi esti merénylet és a mai gyilkosság között. Végül is a homlokára ütött.

— Ostoba tökfilkó vagyok... Jerry Jörgsonnak, úgy látszik, alapos oka lehetett arra, hogy idejekorán elhallgattasson...

Hátrament a kuttyák szállásához. Kivezette az állatokat és befogta őket a legerősebbnek látszó

szánba. Azután visszament a házba, hogy a leg-szükségesebb felszerelési tárgyakat összeszedje. Pillanatra megállt Keswick halottaságya előtt.

— Old Keswick... — dünnyögte halkan — most már tudom, hogy becsületes fickó voltál és jó cimbora lehattél volna. Életemben először most lopok tőled, de hitemre, csak azért, hogy a halálo-dat megbosszulhassam és hugodat megmentsem a pusztulástól.

Eszeágában sem jutott visszamenni Jerry Jörgson kocsmájába. Most már tudta, hogy a vad hegyvidék a maga hóviharaival, szakadékaival és görgetegeivel még mindig kisebb veszedelem, mint a biztonságosnak látszó kocsmáépület.

Negyedórába sem telt, szánkója elsuhan a néptelen utcán a Monte Horn felé.

2.

Jack Harlick halálrahajszolta a kutyáit, miután elhagyta Ford Providence házait. Tisztában volt azzal, hogy az életét mentette meg gyors kitörésével, de tudta azt is, hogy az elkerülhetetlen pusztulás felé rohan. Mától kezdve törvényen kívül álló senkifia, akit bárki büntetlenül lelőhet, ha csak nem tudja bebizonyítani ártatlanságát. Erre viszont semmi reménye sem lehetett, hiszen többé nem mutatkozhatott Ford Providenceben.

Iszonyú harag feszítette a mellét, amikor arra gondolt, hogy még Connetől sem búcsúzhatott el s talán Mary Keswick, sőt maga a sergeant is ab-

ban a hitben marad, hogy ő rántott fegyvert ellenük.

Először arra gondolt, hogy a Rabszolgatavon keresztül Fort Rae felé indul, de azután megváltoztatta szándékát. Az időjárás nem látszott ugyan aggasztónak, azonban a hideg nem csökkent s fáradt állataival nem akart a nagy útra vállalkozni. Északnak kanyarodott tehát, hogy McCrea kunyhójában töltsen az éjszakát. Később azonban erről a tervről is letett s a kunyhón túl a Monte Horn sziklahasadékai között ütött tábor.

Lassan felszíkráztak az égen a csillagok. A távoli hegyek csúcsain fehéren világított a hó s a látóhatár északi részén félelmes magasságban ott nyújtózkodott a White Death. Kékes csúcsa fölött tiszta fényével a kék csillag ragyogott.

Jack borzongva nézte a távoli, szikrázó pontot. A Blue Star most mintha a közeledő végzet figyelmeztetése lett volna a birodalmába betolakodó idegen vándor számára.

Megborzongott.

Nyomait gondosan eltüntette ugyan, de ennek ellenére sem mert tüzet gyújtani; kutyáit vitte magával a rögtönzött sátorba, hogy védekezzék a hideg ellen.

Félig megfagyva ébredt reggel. Kutyái felborzolt szőrrel ugrottak fel és vészesen vonítottak. Harlick ajka megvonaglott. Tehát már üldözik s ráakadtak a nyomaira. Elővette revolverét. Ha számkivetett lett, törvényen kívüli bandita, akkor legalább drágán adja az életét.

Kibújt a sátorból és körülkémlett.

A hegyoldal itt meredeken emelkedett s a sziklarepedés, amelynek védelme alatt sátrát felállította, úgy függött fölötte, mint valami erkély. Kétoldalt alaktalan sziklatömbök szegélyezték azt s keskeny természetes utat, amely idáig vezetett s amely alkalmasint vízmosás lehetett valamikor. Az úton egy szánkó kápaszkodott fölfelé; néha-néha eltűnt, majd ismét előbukkant a sziklák mögül. A fiatalember vissza akart húzódni, kutyái azonban kirohantak mellette s eszeveszett csaholással rohantak lefelé az úton.

Harlick elkeseredetten legyintett; hát még a véletlen is ellene esküszik. Mire kutyáit összeszedi, az üldözők tízszer is beérik. Meglapult a sziklák védelmében és türelmesen várt.

Negyedórába sem telt, a szánkó a közvetlen közelbe ért. Úgy látszott, utasa is támadástól tartott, mert szinte láthatatlanul megbújt a feltonyozott rakomány mögött.

Harlick felemelte revolverét és lőtt. A vezérkutya hangtalanul végigvágódott a havon. Egy tizedmásodperccel később újabb lövés dörrent s a golyó alig arasznyira Jack feje mellett fúródott a sziklafalba. A közellévő szánkó azonban eltűnt egy szikla mögött s többé nem is bukkant elő.

Harlick megzavarodva várt. Bizonytalanul érezte magát, de egyelőre nem tehetett semmit. Arra gondolt, hogy az üldöző, vagy üldözők minden mozdulatát megfigyelik s a legelső alkalmas pillanatban lelövik, mint a veszett kutyát.

Hirtelen könnyű suhogást hallott a levegőben s a következő pillanatban valami megfeszült a dereka körül. Hatalmas rántást érzett, karjai a csipőjéhez szorultak, a föld kicsúszott lába alól. Tetetelen bábként imbolygott a levegőben, azután egy arc bukkant fel a szemei előtt: Bob Craddie zavart, csodálkozó képe.

— Harlick!...

— Én vagyok. Talán mást várt?

— Mi az ördögnek lőtt rám?

Míg beszélt, Bob Craddie fűrge kézzel kioldotta a lasszót. Harlick lábtraállt. Csodálkozva nézegette a cowboyt.

— Tudhattam volna, hogy ezzel a kötéllel fog dolgozni. — Végignézett magán, aztán csodálkozva ismét a cowboy felé fordult. — De mi az ördögnek enged szabadon? Nem fél, hogy védekezni fogok?

Bob Craddie mosolygott. Barátságosan nyujtotta kezét.

— Ellenem sohasem kell védekezned. A barátom vagy.

— Úgy látszik, nem tudja, mi történt tegnap Fort Providenceben. Megvádoltak azzal, hogy megakartam gyilkolni Keswicket. Kitértem közülök és megszöktem. Földönfutó, törvényenkívüli ember lettem.

— Ejha... egy okkal több, hogy barátomnak tekintselek.

Néhány szóval elmondta a történeteket, azután

Harlick beszélte el, amit tudott. Amikor befejezte mondanivalóját, Craddie csendesen bólintott.

— A helyzet tehát az, hogy ketten vagyunk Al Broon bandája ellen. A Fort providenceiek segítségére nem számíthatunk.

Jack Harlick vállat vont.

— Nekem már mindegy. Csak annyi bizonyos, hogy elindulok Al Broon nyomán s ha addig élek is, kiszabadítom a kezük közül Maryt.

— Pontosan ezt akarom én is. Egy úton járunk s tapasztalhattad, hogy Bob Craddie nem utolsó fegyvertárs.

— All right... de attól tartok, hogy ketten sem fogunk semmire sem menni. Hiszen még csak nem is sejtjük, hogy merre lehet a Hódok Völgye.

A cowboy felelet helyett kivette zsebéből McCrea jegyzőkönyvét.

— Ebbe a könyvbe McCrea a maga kezdetleges módján egy térképet rajzolt bele. Nézd meg. Azt hiszem, ez itt a Monte Horn s emez mögötte a White Death.

Jack Harlick figyelmesen nézte az iromba rajzot, amelyen a két hegység ábrája között egy völgykanyarulat jelzése mellett kezdetleges kereszt állott.

— Ha ez a kereszt jelzi a Hódok Völgyének bejáratát — mondta végül —, akkor azt hiszem, el tudlak vezetni. Az út azonban még nyáron is veszedelemes, nem tudom, elvergődhetünk-e odáig...

— Most pedig Al Broon emberei is lesni fognak ránk.

— Egy okkal több, hogy siessünk.

Jack Harlick felállt és éles fűtyszóval hívta kutyáit.

Röviddel később a két szánkó megindult és gyors ügetéssel haladt észak felé. Körvonalaikat csakhamar elnyelte a völgyekből felszálló sűrű köd.

3.

Öt napig tartott az út, amelyet nyáron jó idővel két nap alatt meg lehetett volna tenni. Az Appalach hatalmas sziklatömbjei, amelyeket vastagon betakart a hó és a jég, leküzdhetetlen akadályként tornyosultak előttük. Egy alkalommal másfél napos kitérőt kellett tenniök, mert közvetlenül előttük lavina zúdult a járható útra s a görgeteg lehetetlenné tette az áthatolást. Szerencséjükre a hőmérő állandóan húsz-huszonöt fokot mutatott a fagypont alatt s a csikorgó hidegben aránylag könnyű volt leteríteni annyi vadat, amely ember és állat táplálására elegendőnek bizonyult. A tiszta időben az iránnyal sem kellett sokat törődniök. Nappal a White Death, éjjel a kék csillag szikrázó fénye vezette őket.

Jack Harlick úgy ismerte a vidéket, mint a tenyerét. Rejtett hágókat járt végig, felkutatta a megközelíthető ösvényeket s a reggelenként fojtóan terjengő ködben csodálatos biztonsággal haladt előre a nyaktörő sziklák között.

Fölöttük, mintha maga a végzet lett volna, a

White Death meredek, kúpalakú csúcsa magasodott. Jack Harlick néha rajta felejtette tekintetét.

— Azt hiszem, Bob, ez az első és utolsó utunk, amit együtt teszünk meg a hegyek között.

A cowboy vállat vont.

— A halál mindenütt ránk talál, Jack. Mind-egy, hogy hol pusztulunk el; a fontos csak az, hogy a becsületünket megvédelmezzük.

Nem beszéltek a dologról többet. Bob Craddie előkészítette lasszóját, hogy annak segítségével leereszthessék a kutyákat az utolsó völgybe, amely még akadályképpen állott előttük s amelyen túl formátlan szikláival a White Death fehér pokla kezdődött...

Alkonyattájt megálltak. A Fehér Halál lábánál voltak. Mély, járhatatlan szakadékok, vad hegyipatakok behavazott canjonjai, égbemeredő sziklák vették körül őket.

A hideg szinte a csontokba mart s lehelletüktől kabátjuk prémgallérján vastagon fehérlett a zuzmára.

Bob Craddie az eget kémlelte.

— Sátort kell vernünk. Éjszaka kegyetlen lesz a hideg.

Jack bólintott.

— Nézd a kék csillagot. Éppen a fejünk fölött ragyog. Tiszta, mint a gyémánt s úgy lángol, mintha valóban égne.

Elhallgattak. A hősivatag halálos, dermedt csendje körülölelte őket, mint valami szemfedő.

S a halálos némaságba messziről hirtelen belesüvített egy éhes farkas riadó üvöltése.

A kutyák szőre felborzolódtott s nyugtalanul rángatták a szíjakat.

Bob Craddie elfordult és hozzáfogott a leszer-számozáshoz.

*

Ejszakára táborn vertek s a kutyákat is magukkal vitték a hóbaásott, kezdetleges tanyára. Reggel Harlick cserkészútra indult, míg Bob az állatok megrongálódott szíjazatát igyekezett rendbehozni. Jack Harlick alig egy óra múlva váratlanul visszatért. Bob Craddie kíváncsian felütötte a fejét.

— Nos, Jack?

— Megtaláltam Al Broon táborának nyomait. Alig pár mérfölddel előttünk járhatnak.

Craddie arca elkomorodott.

— Ha megtalálják a völgy bejáratát és befészkelik magukat a szorosba, sohasem piszkálhatjuk ki őket.

— Erre már én is gondoltam. Ne feledd el, hogy legalább tizenöten vannak s ha nyílt harcba bocsátkozunk velük, könnyűszerrel elpusztítanak mindkettőnket.

A cowboy cigarettára gyújtott. Óvatosan a fal felé fújta a füstöt.

— Van valami terved?

— Arra gondolok, hogy nekem kell közéjük mennem. Al Broon már valószínűleg tudja, hogy le akartak tartóztatni Fort Providenceban és hogy

kitörtem közülök. Nem fog csodálkozni azon, ha nyíltan megközelítem őket és azt mondom, hogy be akarok állni a bandájába. Hiszen a magányos vándor számára a White Death egyenlő az öngyilkossággal.

— All right... De még mindig nem értem, mit akarsz?...

— Ha sikerül a banditák között megmaradnom, könnyen találhatok módot arra, hogy Mary Keswicket kiszabadítsam. Te fedezheted a visszavonulást, azután, amikor Maryt biztonságba helyezzük, megkezdhetjük a leszámolást.

— All right. A terv jó, a különbség éppen csak az lesz, hogy én megyek Al Broon bandájához.

— De hiszen téged az első pillanatban agyonlőnek.

— Bízd rám. Al Broon azt fogja hinni, hogy egyenesen a kedvéért jöttem fel idáig a vadnyugatról. Keressünk valami helyet, ahol tábort üthetünk s ahonnan könnyűszerrel megközelíthetjük őket.

Jack Harlick a környező hegyeket kémlelte.

— Al Broonnak is tábort kell ütnie valahol a közelben. Alkalmasint azt a völgyet fogja főhadiszállásul kiválasztani, amely közvetlenül a térképen jelzett kereszt előtt fekszik. Azon a részen a legmeredekebb a hegyoldal, de tudok egy ösvényt, amelyen megközelíthetjük a felkapaszkodást. Ha itt sikerül megvetni a lábunkat, figyelemmel kísér-

hetjük a banditák minden mozdulatát és szükség esetén védekezetiünk.

Craddie bólintott, s azontúl csendes beszélgetéssel töltötték a napot. Al Broon bandájának többszomszédságában nem látták ajánlatosnak, hogy nappal folytassák az utat. Alkonyat után szedték fel sátorponyvájukat s nekivágtak a meredek sziklabércnek, amely előtt irtózva torpant volna meg a legvakmerőbb alpinista is.

*

Bob Craddie hatalmas kerülőt csinált visszafelé szánjával s rátért arra a csapásra, amely világosan mutatta, merről közeledett a banditák csoportja a White Death felé. A cowboy sas-szeme világosan látta a hegyoldalon ellúzódnó nyomokat is, amelyek Jack Harlick útját jelezték. Nyugodtnak érezte magát, bár sejtette, hogy élete legveszedelmesebb kalandja felé indul.

Az eget ismét ölmos, fekete fellegek takarták s a White Death jeges csúcsa ködsapkába burkolózott. A kutyák egykedvűen ügettek a kitaposott mesgyén s Bob Craddie tudta, hogy Al Broon előőrsei azóta már felfedezték közeledését. Mély úton járt, amelyet köröskörül hatalmas szikladarabok szegélyeztek. Messze előtte a White Death oldalán keskeny hasadás látszott, vagy negyvenötven yard magasságban. A nyíláshoz nem vezetett út, s szinte lehetetlenségnek látszott megmászni a meredek sziklafalat. Ha ez a bejárat rejtette a Hódok Völgyét, akkor a legdrágább

prémállatok valóban kitűnő búvóhelyet találtak maguknak.

A sziklák mögül hirtelen hang harsant fel.

— Állj! Ki vagy?

A cowboy éles füttyszavára a kutyák megtorpantak, mint a cövek. Egyik szikla mögül szakállas, torzonborz alak bukkant el. Fegyverét a cowboy homlokának szegezte.

Bob Craddie lekászalódott a szánról.

— Al Broonnal akarok beszélni. Mondd meg neki, hogy Bob Craddie van itt.

— Tedd le előbb a fegyvereidet.

— All right.

A cowboy elővette mind a két revolverét s a szánkóra dobta. Azután az ég felé emelte kezait s a bandita mellé lépett. Amaz vigyorogva nézett szemközt vele.

— Mit kívánsz Al Broontól?

— Ezt!

Bob Craddie ökle villámgyorsan lecsapott a bandita halántékára. A fegyver csöve felvágódott s a következő pillanatban már Bob Craddie kezében volt. A bandita végigterült a földön. Bob Craddie egykedvű mosollyal vállára akasztotta a fegyvert s az eszméletlen embert végigfektette a szánkón. Azután, mintha semmisem történt volna, folytatta az útját tovább.

A keskeny út csakhamar kiszélesedett és jobbrahajlott egy meredeken emelkedő kőfal felé, amelynek alján jókora darabon el volt tisztítva a hó.

A térség közepén néhány sátor állott s valamennyiből füst kigyózott az ég felé. A szánkó megjelenésére morc alakok bujtak elő és körülvették a cowboyt. Bob Craddie keze fenyegetően markolta a Colt agyát.

— Mit bámultok? Nem láttatok még embert? Mondjátok meg Al Broonnak, hogy Bob Craddie keresi.

Néhány marconaképű fickó villámgyorsan eltűnt s a közepén álló sátorból nemsokára ölestermetű férfi bujt elő. Megállt a cowboy előtt. A szeme fenyegetően villant.

— Engem keresel?

— Ha te vagy Al Broon, akkor téged.

— Mit akarsz?

— Részt a Hódok Völgye kincséből. Azt hiszem, nekem is van hozzá annyi közöm, mint neked.

Al Broon elvigyorodott.

— Vedd el tőlem a kincset, ha tudod.

Bob Craddie keze megmozdult. Alig látható, villanásszerű rántással húzta ki revolverét. A Colt eldőrdült és Al Broon sapkája messze repült. A bandita hátratántorodott, a hátrábbállók pedig hirtelen a jövevény köré ugrottak. Tucatnyi revolver csöve meredt rá. Bob Craddie hangja azonban akkor is nyugodtan csengett.

— Láthatod, hogy éppenséggel a másvilágra küldhettelek volna, ha akarnám. Én azonban inkább szövetséget kínálok. Fred Keswick, a sherif,

gyilkossággal gyanúsított s a Hódok Völgye kincsével egyedül úgysem kezdhették semmit.

Al Broon sápadt arcán elismerés tükröződött.

— Bátor fickó vagy, annyi szent. Lehet, hogy használni tudlak.

Bob Craddie gúnyosan elmosolyodott.

— Annál is inkább, mert szökve jöttem át az Egyesült Államokból. Kitünően ismerem a rejtett csapásokat, a Nagytavak környékén. Ha rámbízod a prémeket, csempészúton háromszor annyit kapsz érte, mint amennyit a Hundson Öböl Társaság kínál.

— Ez szép. De miért ütötted le egyik emberemet?

A cowboy megvető mozdulatot tett.

— Azt kívánta tőlem, hogy adjam át fegyvereimet. Miután pedig alvezéred akarok lenni, nem jöhettek fegyvertelenül feléd.

Al Broon intett.

— Vezessétek a fickót egyik sátorba. Tartsátok jól étellel, itallal. Később határozok a sorsa felől.

Visszament sátrába s Bob Craddie egykedvűen követte az embereket. Evett, ivott s néhány perc múlva látszólag vidáman pokerezett két banditával. A hegyek vad fia! magukban elismeréssel állapították meg, hogy a greenhorn sokkal ügyesebb, mint gondolták volna. Úgy csalt, mint egy született hamiskártyás és olyan egykedvű képpel vágta zsebre a törvénytelen nyereséget, mint a legmeggrögzöttebb bandita.

Eltelt a nap és az éjszaka. Másnap reggel egyik bandita a főnök elé szőlitotta Bob Craddiet. Al Broon felöltözve várt rá sátra előtt.

— Meggondoltam a dolgot. Mellettem maradhatsz, de figyelmeztetek, hogy embereim parancsot kaptak s a legelső gyanus mozdulatra keresztül lőnek.

Bob vállat vont.

— Nincs szükség gyanakvásra. Egyedül vagyok közöttetek s az öngyilkosságnak kényelmesebb módját is választhattam volna, mint azt, hogy megtámadjalak.

A banditafőnök kurtán bólintott.

— Kövess.

Gyalogosan megindult a keskeny úton tovább, a White Death sziklapereme felé. Bob Craddie csodálkozva látta, hogy a banditák megtisztították a hótól az utat s a völgykatlan bejárója felé csá-kánnyal lépcsőket vágtak a jégfalon. Embertelenül nehéz és veszélyes munka lehetett, alkalmasint csak Al Broon vasöklének hatása alatt voltak kaphatók rá a banditák. A keskeny szoros bejáratánál kötéllel a kezében egy bandita állott.

Al Broon intett.

— Itt a kötél, kapaszkodj fel. Megéri a fáradságot a látvány.

A cowboy habozás nélkül megindult felfelé s Al Broon követte. A bandita, aki a sziklaperem szélén állott, vigyorogva fogadta őket. A főnök feléje fordult.

— Al! right Aston?

— All right, főnök... A madár a kalitkában van.

Keskeny, alig emberderék szélességű csapáson haladtak. Kétoldalt a sziklafalak szinte összehorultak a fejük fölött. Az út meredeken lejtett lefelé s minden pillanatban az a veszély fenyegette őket, hogy halálrazúzzák magukat az éles köveken. Talán negyedóraig haladtak így, amikor az út tágulni kezdett s Bob Craddie szeme előtt széles völgykatlan tárult fel.

Tulajdonképpen alig lehetett völgynek nevezni azt a katlanrendszert, amely a White Death bércei között szeszélyes cikk-cakkban húzódott végig a szemhatáron s amelynek közepét hatalmas, befagyott tó töltötte ki. Köröskörül, a hegy canjon-szerű bevágódásaiból apróbb-nagyobb patakok medre tört elő s amerre a szem ellátott, a jég fölött mindenütt kilátszottak a hódépítette gátak csupasz fagerendái.

Nem kellett szakértőnek lenni annak a megállapításához, hogy a megközelíthetetlen völgyben a hódok tízezrei élnek.

Al Broon diadalmasan vigyorgott a cowboy csodálkozó ábrázatán.

— Erre nem számítottál, mi? Sajnos, a kincs tavaszig hozzáférhetetlen. De sebj, nem halunk bele, ha néhány hónapig itt táborozunk. Fort Providenceben úgy is rossz világ készül.

Bob Craddie igyekezett mosolyogni.

— All right, Al Broon. Gondoskodtál már téli szállásról?

— Sőt asszonyról is gondoskodtam. Jöjj utánam.

Áthaladt a keskeny úton, amelyen meglát-szott, hogy eléggé sűrűn használják s megállt a sziklafal egy repedésénél, amely előtt fegyveres őr ácsorgott.

— Ha nem tudnád, elárulom, hogy Mary Keswick a foglyunk. Csinos lány, önmagamnak szántam feleségül. Remélem, nincs ellene kifogásod.

— Miért lenne? — vont vállat közömbösen Bob.

— Azért... A dühös kis vadmacska azonban karmol és sehogyan sem akar kötélnek állni. A te első feladatod az lesz, hogy megpuhítsd.

Elhallgatott és kutatva nézte a cowboy arcát. Bob Craddie azonban érzéketlenül bólintott.

— Nyugodtan rámbizhatsz. Nehezebb csikókat is betörttem már.

A legiobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

A N T E N N A

Egyes szám ára 6 fillér

A nyíláshoz lépett és félretolta az őrt. Szűk barlangfolyosóba jutott, amelyen tapogatózva kellett előrehaladnia. Nemsokára gyatra fényt pillantott meg maga előtt. A folyosó kiszélesedett s az aiacsony üregben, állatbőrökből rakott nyoszolyán karcsú lányalak körvonalai csillantak fel.

Mary Keswich riadtan ugrott fel a közeledő lépésekre. Bob Craddie figyelmeztetően az ajkai elé emelte a kezét.

— Csendesen, Miss Mary... Jack Harlick is a közelben van, azért jöttünk, hogy megszabadítsuk.

— Hogy kerültek ide?

Bob Craddie mosolygott.

— Kutyaszánon, Miss Mary. A magam részéről beálltam Al Broon bandájába s a legelső kínáló alkalommal megszabadítom innen. Hallgasson rám. Al Broon feleségül akarja venni magát s azt a parancsot adta nekem, hogy magát megpuhítsam. Legokosabb, ha úgy tesz, mintha belemerne a dologba.

— Hogy van a bátyám?

A cowboy nagyot nyelt.

— Erről még ráérünk beszélni, Miss Mary — mondta kitérően. — Most az a fontos, hogy Al Broont sikerüljön minél előbb ártalmatlanná tenni.

— Mit tehettek?

Bob Craddie töprengve nézett maga elé.

— Azt hiszem, legokosabb, ha nem halogatjuk a dolgot. Nem biztos, hogy egyhamar kínálkozik hasonlóan kedvező helyzet.

Elővette és megvizsgálta revolverét, majd a leány csodálkozó pillantásától követve, szó nélkül megindult a kijárat felé.

V. FEJEZET.

Eletre-halálra.

1.

Al Broon kíváncsi arccal fogadta.

— Nos, mit végeztél?

— Azt mondtam neki, hogy a bátyja a hatalmadba került s te csak abban az esetben vagy hajlandó megkímélni a sheriff életét, ha ő tuszul melletted marad. Amint Fred Keswick nevét megemlítettem, olyan engedelmes lett, mint a bárány.

A bandita hitetlenkedő arcot vágott.

— Komolyan beszélsz?

— Ha nem hiszed, győződj meg róla. Látszik rajta, hogy az életét is odaadná testvééréért. Csodálom, hogy ez az ötlet már előbb nem jutott eszedbe.

— Ravasz fickó vagy, annyi bizonyos.

Hirtelen megfordult és bebújt a barlangnyílás. Craddie követte. A banditavezér minden óvatosságról megfeledkezve törtetett előre a fény irányában. A cowboy szorosan a nyomában maradt s abban a pillanatban, amikor a kiszélesedő te-

rembe értek, villámgyors mozdulattal a banditára vetette magát.

Al Broont váratlanul érte a támadás. Arcra bukott, de azért nem adta meg magát. Mielőtt Cradie elkaphatta volna a kezét, kirántotta revolverét és a cowboy felé lőtt. A golyó célt tévesztett ugyan, de dörrenését ezerszeresen visszhangozták az alacsony falak.

Bob Craddie halk káromkodást fojtott el. Jól tudta, hogy csak percek állnak rendelkezésére a cselekvésre, mert az őrnek feltétlenül meg kellett hallania a lövést.

Kirántotta revolverét s a nehéz Colt agya zúgva csapott le Al Broon koponyájára. A ban-

Unatkozik?

Vegye meg a

Tarka Regénytár

legujabb izgalmas számát

Megjelenik csütörtökön

dita felnyögött, azután mozdulatlanul fekve maradt.

Bob Craddie felugrott. Odafordult a rémületében tágranyílt szemmel álló Maryhez.

— Vegye el tőle a fegyvert, aztán jöjjön utánam.

Nem vesztegetett több szót, hanem a kijárat felé rohant. Éppen idején, mert az őrlövésre tartott fegyverrel már befelé igyekezett.

Bob Craddie Coltjából láng villant s a bandita hörögve összerezgyott. Bob Craddie átugrotta a vonagló testet és kirohant a szabadba.

Látta, hogy a sziklaperem bejáratánál álló őreszeveszetten integet a banditák táborára felé. A vakmerő vállalkozás sikere azon múlt, hogy sikerül-e ártalmatlanná tenni ezt az embert, még mielőtt a kintrekedt banditák megmászhatnák a sziklafalat...

Szinte repült a kéményre fagyott havon keresztül a sziklaperem felé. Lábdobogását sokszorosan visszhangozták a meredek falak s az őrlírtelen megfordult. Fegyverét lövésre emelte. A cowboy is tüzelt és a két fegyver szinte ugyanabban a pillanatban dördült el.

A bandita megtántorodott és fejével lefelé a sziklaperem körül csoportosuló társai közé zuhant. Bob Craddie éles ütést érzett a vállán. Balkezeiből kiesett a revolver.

Érezte, mint folyik szét testén a vér, de azért egy pillanatra sem mérsékelte futását. Sikerült elérnie a szűk katlan száját s Coltjából éppen akkor

röppent ki a halálos golyó, amikor az első felkapaszkodó bandita arca feltűnt a sziklaperem szélén.

Az újabb holttest lezuhanását valóságos golyózápor követte.

Bob Craddie azonban most már óvatos volt. Jól tudta, hogy amelyik pillanatban megmutatja magát, menthetetlenül elvész. A sziklaperem bejáratát viszont egyetlen revolverrel is mindaddig tarthatja, amíg sebesülése, vagy a csikorgó hideg nem végez vele.

Lefeküdt a völgy bejáratánál, eltökélve arra, hogy utolsó lehelletéig megvédi Maryt és John McCrea örökét.

Jack Harlick a legelső puskalövésre figyelmes lett. Rejtekhelyéről tisztán látta, hogy a banditák összefutva csoportosulnak a sziklaperemnél. Tudta, hogy Bob Craddie és Al Breon között megkezdődött a harc és hogy az életre-halálra megy.

Agyában villámgyorsan váltották egymást a gondolatok. Egymaga nem szállhatott szembe a tucatnyi banditával. Hirtelen ötlettel befogta kutyáit és végigszánguldt ugyanazon az úton, amelyen jött. Tudta jól, hogy a banditák most nem őrzik a katlan bejáratát s kényelmesen hátbatámadhatja őket.

Tervét éppen erre építette fel.

A sziklák között óvatosan csúszott előre. Egyik sziklát a másik után hagyta maga mögött és sikerült észrevétlenül egészen a sátrakig nyo-

mulnia. Hirtelen ötlettel bebújt a legelső sátorba és szétrúgta a közepén parázsló tüzet. Mire elérte a legközelebbi fedezékül kínálkozó sziklát, a sátor már lobogó lánggal égett.

A banditák közül valaki elordította magát. A tolongó csoport megfordult és az égő tábor felé rohant. Jack Harlick felemelte revolverét. Hidegen, megfontolva célzott és lőtt. Az első bandita szétcsapta karjait a levegőben és arcra bukott.

A Hódok völgyének bejáratánál is fegyver dörrent. Bob Craddie megértette, hogy Jack akcióba lépett s a maga részéről is igyekezett fokozni a zavart.

A két tűz közé szorult banditák eszeveszetten rohantak jobbra-balra. A szűk helyen semmiféle menedék nem kínálkozott. A két fegyverből pedig szaporán csaptak fel a lángok s minden lövés egy-egy bandita életébe került. Jack Harlick a lövöldözések pillanatnyi szünetében hirtelen előre ugrott. Hangja erőlesen harsant bele a zűrzavarba.

— Fel a kezekkel. Aki megadja magát, életben marad.

Nyolc revolver dobbant a földre. Nyolc többé-kevésbé sebesült bandita emelte égnek a kezeit.

Bob Craddie alakja felemelkedett a szikla peremén.

— Rajta, Jack! Kötözd meg őket, én addig sakkbán tartom a társaságot.

Jack Harlick zsebrevette revolverét és a szánkokhoz lépett. Válogatás nélkül vagdosott le minden kötelet és a riadt képpel felsorakozó banditá-

kat megkötözte. Mire készen lett munkájával és a sziklaperem felé tekintett, Bob Craddie alakja mellett feltűnt Mary Keswick is.

— Halló, Jack... Kapaszkodj csak fel ide hozzánk. Al Broon barátunkat is illik a társai közé szállítani...

Alkonyodott, amikor a különös menet megindult visszafelé a Hódok Völgyéből. A nyolc megkötözött bandita mellett a súlyosan sebesült Bob Craddie félig eszméletlenül gubbasztott az első szánon. Jack Harlick tisztán érezte, hogy az életük egyetlen hajszálon függ. Nyolc bandita egy fegyveres férfival és egy nővel szemben még akkor is túlságosan veszedelmes ellenfél, ha meg vannak kötözve. De igyekezett eltitkolni aggodalmát.

Mary Keswick hirtelen megállt.

— Hallja, Jack?

— Mit?

— Kutyaugatás...

Jack Harlick arca elsötétült.

— Úgy látszik, Backston és emberei jönnek.

Bob Craddie felemelte a fejét.

— All right, Jack... Akkor megmenekültünk. Al Broon és a banditák vallomásai napnál világosabban kiderítik ártatlanságodat.

Ellhallgattak. A kutyák pihenten, fürge futással vitték a szánkókat hazafelé. A hátuk mögött lassan elmerült a White Death, csak a kék csillag hidegfényű ragyogása kísérte útjukat.

2.

Fort Providence házai közé visszaköltözött a béke. A kémények vidáman füstölögték, csak Jerry Jörgson kocsmájának épülete állt sötéten, némán és hidegen. De nem is volt szükség ezen az estén kocsmára. Karácsony volt, a Megváltó születésének örömnépe.

A Harlick-házban öten ülték körül a feldíszített fenyőfát. Connie Harlick, Jack, Mary Keswick, Backston és Bob Craddie.

Gene Backston mellén megcsillant a sherifjelvény.

— Legyen hála a mindenható Istennek, Al Broontól végleg megszabadultunk.

Jack Harlick mosolygott.

— Remélem, Backston, most már elhiszi, hogy akkor este nem én lőttem Keswickre.

A legjobb, legolcsóbb,

legfelfoghatóbb képer, rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

A banditák vallomásából minden kiderült — bólintott Backston. — Részemre csak az volt a meglepetés, hogy Jerry Jörgson Al Broonnal cimborált.

— Nekem már akkor gyanús volt a kocsmáros, amikor megtaláltam Keswicket — szólt közbe Bob. — Később azután, amikor a kocsmában meg akartak ölni, már mindent tudtam.

— Adjunk hálát az Istennek, hogy így végződött a harc — mormogta csendesén Backston. — Örülök, hogy te, Mary, elvesztett bátyád helyett új védelmezőt találtál Jackban.

Elhallgatott, azután Bobhoz fordult.

— És te, Bob? Mi a terved?

— Mindenesetre maradok tavaszig s akkor embereket gyűjtök, hogy kiaknázhassan a Hódok Völgyének prémjeit.

A fenyőfán lobogva égtek az apró gyertyák. Csend támadt a szobában. Valamennyien érezték, hogy ez a csend a legdrágább mennyei ajándék, a béke csendje.

(Vége.)

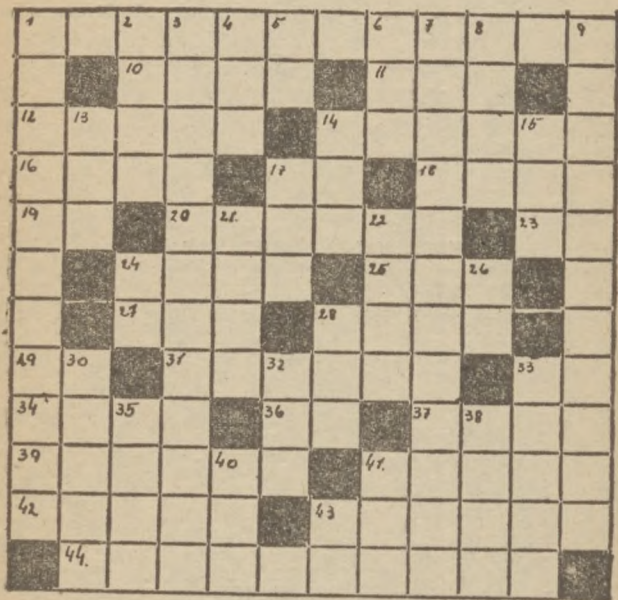
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Stadium Rt., Budapest 12. Felelős igazgató: Györy Aladár.

REGJELNIK HETENKENT

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr.

Keresztrejtvény

A Farka Regénytar szerkesztőségének új címe:
 Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6—1½8 óra
 között.

Visszintes sorok: 1. Kísérleti szoba. 10. Vissza: akasztófa. 11. Lom ikerszáva. 12. Katonai csapat. 14. Vissza: fahusáng. 16. Z. R. A. S. 17. Méhes-ben van. 18. Súlyegység. 19. A virág része. 20. Folyó Dél-Angliában. 23. T-vel kopasz. 24. Rossz üzletmeneure mondják. 25. I. J. J. 27. Nyomtat közepe. 28. Nemzet. 29. Rag. 31. Élő. 33. Tűz mássalhangzói. 34. E. N. P. N. 36. Betű elemista fonetikával. 37. Vissza: körítés. 39. Nem csukva. 41. Uri fogat. 42. Célum. 43. Gyerekek más szóval. 44. Keleti rabszolgatestőrök, végén fölös betű.

Függőleges sorok: 1. Világhírű magyar zeneszerző. 2. Szélvihar. 3. Biblia része. 4. Majdnem rigó. 5. Kereskedelmi rövid. 6. O. L. N. 7. Város Dél-Amerikában. 8. Férfinév. 9. Nagy pókfajta. 13. Izmokban van. 15. Iratkapocs. 15. Minden cselekedetnek van. 17. Sebhely. 21. Hantol mássalhangzói. 22. Angol megszólítás. 24. Olasz folyó. 26. Jób mássalhangzói. 28. Lányos mamák álma névelővel. 30. Birtokos névmás. 32. Korszak idegen szóval. 33. Amit csak egy ember tud. 35. L-el a szem része. 38. Két szó: az első róna mássalhangzói; a második kék mássalhangzói. 40. V. M. E. 41. Sluk. 43. Ló népiesen.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei :

I. évfolyam

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.
2. Paul Thomas: A Sárga örvény.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.
4. I. Condor: Az álarcos lovas.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.
6. G. Forster: Embervásár Abesszíniában.
7. Kondor I.: Egy különös végrendelet.
8. E. A. Rodriguez: A hallgatás hajója.
9. Ifj. Lázár I.: A pampák ördöge.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.
11. G. Forster: Életre-halálra Abesszíniában.
12. Kertész M.: A főnyeremény.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.
14. G. Forster: A négus kincses-földjén.
15. S. France: A vörös bilincs.
16. Paul Thomas: Titokzatos hatalom.
17. Komáromy Z.: Párbaj a pestissel.
18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
19. Franz Schulz: Abesszínia poklában.
20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél.
21. C. Burton: Jimmy bosszút áll.
22. L. Grawe: Életfogytiglan.
23. Ifj. Lázár István: Pampák fia.
24. L. Chiron: Yvonne regénye.
25. Juhász L.: Vissza az életbe.
26. C. Green: Titkos szolgálat.

Kaphatók a **TARKA REGÉNYTÁR** kiadóhivatalában
Budapest, VIII. ker., József-körút 5. szám. III. emelet.

Postatak. befizetési lap száma: 5246. és 49.927.
A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

1. J. Tempest: Vámpir.
2. E. Martenau: A gilotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.
4. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély.
6. G. Forster: A sátán temploma.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De Zacca: Mumbull, a félszemű.
9. A. Croft: A rhani nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schäffer: Előre megfontolt szándékkal.
13. E. Girdo: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Tompson: Az elveszett oázis.
16. A. C. Hell: Mandzsúria a kockán.
17. C. Green: A sátán báb-színháza.
18. F. Schultz: A forrongó Abesszíniában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Atkos szenvedély.
21. Alex H. Asch: Az ürdög-sziget fantómja.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. K. Frick: Igazolja magát.
24. Lof U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Atkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos mímia.
29. Fred A. Colley: A szumatrai kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.
32. Arthur Towsend: A fekete vitorlás.
33. J. Croix: Szökés a Santé-ből.
34. O. Wood: Az emberesempész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powel: A sanghaji koldus.
37. A. Reinar: A hétéletű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barce-lona.
40. Frantz Schultz: A tigrisarcú ember.
41. O. Weed: Az aranyásó.
42. E. Girdo: A csuklyás lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztés.
45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
46. E. A. Rodriguez: Az alcázári máglya.
47. L. Grave: Öt év...
48. F. Beery: A szőke kémnő.
49. Axa Rolf: Sárga veszedelem.
50. E. Bechinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Párbaj a levegőben.
52. L. Grave: A mosolygó geng.
53. E. Marleaux: A platinafogó.

A TARKA REGENYTÁR

legközelebb megjelenő kötet:

E. Beck

A titokzatos árnyék

Bill Red kalandja

Bill Red, a vadnyugat hőse, első kötetével minden várakozást felülmúló sikert aratott a magyar olvasóközönség körében is; a sorozat második kötetét — amely önmagában is teljesen befejezett regény — azzal a tudattal nyújtjuk át olvasóinknak, hogy F. Beck újabb könyve minden eddigi sikerét messze felülmúlja.

Egy épülő vasútvonal védelmének pillanatonként változó helyzetei torlódnak. A titokzatos árnyék-oldalain Bill Red, ez a vakmerő, hidegvérű és páratlanul kitartó cowboy kemény ököllel vág utat a prérin keresztül a kultúra, az emberiség és igazság számára. Szinte filmszerű gyorsasággal perregnek az események, amelyeknek sodrában megelevenedik a vadnyugat életének egész színes romantikája.

Jegyeztesse elő ujságárusánál a Tarka Regénytár legközelebbi kötetét, mert elkapkodják.

el
-
k -
t
k -
l -
l -
-
s
t
-
-
-
-
-

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

